

59961

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LETNIK XXXVII
JULIJ 1970

LA VIDA
ESPIRITUAL

El problema del hambre

¡Hambre en el mundo! No descubro ningún misterio. Es cosa sabida de todos, aunque, como a veces ocurre, por sabida, la tengamos olvidada.

¡Hambre en el mundo! Increíble, pero real. Hambre material y espiritual, de pan y de cultura, hambre de "comer" y de "saber", de querer, de amor, y hasta de vivir.

¡Hambre en el mundo! Tal vez sea el problema más urgente de nuestros días, creo que sí. Pero sin duda que es el más grave pecado colectivo de nuestra sociedad internacional.

¡Hambre en el mundo! No voy a entrar en detalles. Que hablen las estadísticas. Ahí están informaciones de nuestros periódicos y revistas, ahí las fotografías de sus corresponsales gráficos, ahí quedan las imágenes, frecuentemente macabras, de la pantalla grande o chica. ¿Para qué más?

¡Hambre en el mundo! Es problema de justicia internacional, de caridad cristiana y aun de simple "humanidad" elemental y primaria.

¿Y... qué podemos hacer? Primero, tomar conciencia clara de la situación actual, medir y ponderar serenamente ante Dios y ante los hombres nuestra posible corresponsabilidad y... ¿luego?

Cierto que ninguno de nosotros puede ofrecer una solución cabal y completa. Nadie nos la pide. Cierto que no es fácil, tal vez ni posible, determinar exactamente el cuánto y el modo de nuestra aportación en cada caso. Pero cierto también que no aportamos lo suficiente y que en todo podemos hacer bastante más.

No voy a entrar en porcentajes particulares y concretos, pero permitidme una sugerencia: que, a la hora de preparar nuestro presupuesto de gastos superfluos y aun necesarios, fijemos todos una partida para nuestros hermanos que viven muriendo de hambre.

duhovno življenje

UVODNIK	Duhovnik: včeraj in danes	386
BOGOSLUŽJE	Nedelja — dan ljubezni	389
	Molitveni namen	437
SODOBNA VPRAŠANJA	Tisk, radio, TV in mladina	396
	Koncil v nekaj besedah	404
	Kriza v Cerkvi rodi tudi sadove	414
ZGLEDI	Stepinac — nepozabni kardinal	388
	Mistične izrednosti Terezije Neumann	398
	Sv. Alojzij še vedno vzor	406
RAZNO	Anekdote o Pavlu VI.	409
	Odgovor na dve vprašanji	393
	Starozavezna modrost velja tudi za danes ..	448
	Srečanje s človekom	416
V DRUŽINI	Pet minut kramljanja	419
	Sprejmi veselje	421
ZA MLADINO	Moja zgodba	422
	Zaroka je zveza za napredek	424
	Mladinska pošta	426
	Razgovor med teologom in mladim človekom	428
ROMAN	Ribičeve sandale	431
NOVICE	Svetovne novice	438
	Novice iz Slovenije	441
	Med nami v Argentini	444
	Slovenci po svetu	447

DUHOVNIK:
v
VCERAJ
IN
DANES

Ne mislim napisati o tem učene in dolge razprave. Predolga bi bila za našo revijo in morda težko umljiva. Tudi ne bom polemiziral z onimi, ki v duhovništvu ne vidijo nič božjega. Takim je duhovnik kot duhovnik nesmisel, v zasme, nezaželena oseba.

Rad bi s preprostimi besedami, kot je vse lepo preprosto, nakazal, kaj je duhovnik vernim ljudem. Tistim ljudem, ki rečejo duhovniku na Slovenskem „gospod“, v španskem svetu „padre“, angleško govoreči svet pa mu pravi „father“.

Zdi se mi, da na vprašanje: Kaj je duhovnik?, najbolje in najkrajše odgovorim, če rečem, da je duhovnik srednik med nebom in zemljo, posredovalec med Bogom in ljudmi. Njegova glavna naloga je, da ljudi vodi skozi to kratko življenje tako, da pride on in njemu zaupane duše v nebesa, v večno domovino, kjer je Bog, večna in popolna sreča.

Prvi — nekako uradni — stik dobi duhovnik s človekom, navadno detetom, pri sv. krstu. Tam novokrščenca v božjem imenu sprejme v občestvo svetih, v sveto Cerkev. Po nekaj letih, ko se otrok dobro zaveda, je duhovnik zopet tisti, ki mu govori o Bogu, o Kristusu, o Mariji, o poti, ki pelje v nebesa ter o molitvi in svetih zakramentih. Za otroka, starše, in tudi duhovnika, kateheta, je lep dan, ko otrok, pred nekaj leti sprejet v sv. Cerkev,

prvič pristopi k obhajilni mizi, ko mu prvič podeli Jezusa.

A s tem, nebesa razveseljuje-čim dejanjem, se zveza med duhovnikom in prvoobhajancem ne pretrga. S tem se šele utrdi. Duhovnik ga znova poučuje v verskih resnicah. Čim starejši je, čim bolj je zastrupljeno okolje, tem globlje mu mora v srce vcepiti vero in ljubezen do nje.

In potém, ko konča šolo, ko fant in dekle gresta v svet dela ali pa v srednjo šolo, je duhovnik njun drugi angel varuh. Reševati jima mora zamotana življenjska vprašanja, pojasnjevati dvome, vlivati zaupanje ter pomagati graditi lepo krščansko osebnost. Še nekaj časa in ponovno je duhovnik tisti, ki v imenu Cerkve, Kristusove neveste, potrdi njuno zakonsko zvezo, v kateri se rode novi člani božjega kraljestva.

Skozi vse življenje pa kot dober oče daje pri obhajilni mizi svojim otrokom božjega kruha. Če v svoji slabosti opešajo ali se celo nadnaravno mrtvo zrušijo na tla, jih v spovednici dviga in jim z zakramentalno odvezo vrača nadnaravno življenje. Vse, kar rabijo za zemeljsko življenje, jim blagoslavlja, bodisi v cerkvi bodisi na domu. Ob družinskih obiskih in srečanjih ter pri organizacijah jih spoznava in vabi v cerkev, tam jih pa v pridigi in krščanskem nauku vzgaja in uči, včasih pa tudi svari in kara, kot mu pač narekuje ljubeče srce.

Celo takrat, kadar ga nikjer ne vidimo, ali se nam zdi, da gre lagodno na sprehod, je z ljubeznijo pri svojih otrocih: v tihi zasebni molitvi, v premišljevanju, kaj jim bo govoril ali o čem jim bo napisal, zlasti pa v službeni molitvi v brevirju se kakor pooblaščen odvetnik pravda z Bogom za svoje zadolženo ljudstvo.

Belgijski kardinal Suenens

STEPINAC: NEPOZABNI KARDINAL

Njegovo največje veselje pa je, ko zbere verno družino okoli oltarja k sv. maši. To se godi nedeljo za nedeljo, praznik za praznikom in še mnoge druge dneve. Takrat poklanja darove svojih otrok Bogu Očetu in mu vse razkaže; tega pohvali, onega zatoži, za vse: bogate in revne, stare in mlade, učene in preproste, grešnike in Bogu drage duše pa po Kristusu Jezusu prosi. Kristus darove iz njegovih rok sprejme in v spremenjenih darovih po njegovih rokah prihaja v njihove duše. Tako postajajo po njem vedno bolj Kristusovi, vedno bolj žive mladike, močni udje in trdni kamni svete Cerkve.

Kadar pa se verni odpravljajo na daljno pot na drugi svet, takrat, ko jih vsi zapuste in sami zapuščajo svet, jim zopet duhovnik hiti s sveto popotnico naproti in jih s svetim oljem mazili kot borce za zadnji boj.

Po smrti pa zanje moli, daruje sveto daritev, da bi čim preje dospeli v nebesa, za kar smo ustvarjeni.

To je duhovnik v luči vere, v mišljenju vernih ljudi.

Blagor mu, kdor ga v tej luči gleda, spoštuje, zanj moli!

Sto in tisočkrat nesrečen pa oni, ki je za to luč oslepel. Težko mu je v življenju, še teže mu bo ob smrti, a nepopisno bridko v večnosti.

A. S.

Mons. Stepinac je ena izmed največjih, najodličnejših osebnosti preganjane Cerkve. Ostal je vedno zvest papežu in njegovi oblasti, zvest tudi božjemu razodetju. Zato ga je Titova vlada silno preganjala. Rodil se je v Krasiću pri Zagrebu 8. maja, 1898. V duhovnika je bil posvečen 26. oktobra 1930. Maja 1934 je bil imenovan za naslovnega in pomožnega nadškofa s pravico nasledstva tedanjemu zagrebškemu nadškofu Bauerju. Pravi zagrebški nadškof je postal 1937.

Papeški letopis 1952 je zapisal o njem, da zaradi nepremagljivih ovir ne more opravljati svoje nadškofovske službe. Od leta 1946 do leta 1950 se je nad njegovim zaporom in sodnim postopkom zgražal ves katoliški svet in skupno sočustvovalo z osebo junaškega mons. Stepinca. Proti krivjnim obtožbam zagrebških sodišč se je branil z naslednjimi besedami: „Ne prosim nobene milosti. Nedolžen sem. Če moram umreti, bom umrl zato, ker sem spolnjeval svojo dolžnost.“

Ob 10-letnici njegove smrti

Nedelja — dan ljubezni

V torek pred svojo smrtjo uči Gospod Jezus v templju. Neki farizej, učitelj postave, hoteč ga skušati, ga vpraša: „Učenik, katera je največja zapoved v postavi?“ Jezus mu odgovori: „Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in vso dušo in vsem mišljenjem. To je največja in prva zapoved. Druga pa je njej enaka: ‘Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.’ Na teh dveh zapovedih stoji vsa postava in preroki“ (Mt 22, 35-40).

Tako je Gospod Jezus v svojem zadnjem javnem učenju v teh dveh največjih zapovedih povzel ves svoj nauk in svoj zgled. Ljubezen do Boga nad vse in ljubezen do bližnjega zaradi Boga — v tem je resnična krščanska popolnost.

Za to krščansko popolnost smo dolžni stremeti vsi, duhovniki in laiki. O tem takole govori zadnji koncil v dogmatični konstituciji o Cerkvi: „Eno je izvoljeno božje ljudstvo: ‘en Gospod, ena ve-

ra, en krst’ (Ef 4, 5); skupno je dostojanstvo udov po njih pre-rojenju v Kristusu, skupna milost božjega otroštva, skupna poklicanost k popolnosti, eno zveličanje, eno upanje in nedeljena ljubezen“ (KC 32).

Gospodov zgled

Na velikonočno nedeljo je božji Zveličar s svojim vstajenjem dovršil in potrdil veliko delo odrešenja, ki ga je bil prevzel po večnih božjih načrtih iz ljubezni do svojega Očeta in do nas. Ta ljubezen ga je pripeljala na svet, ga vodila v življenje, ga peljala v trpljenje in smrt na križu in se je nato v vstajenju razcvetela v svoj najlepši, neminljivi cvet. Od smrti vstali Zveličar je sama dobrota, samo usmiljenje, sama ljubezen. Nič ne očita učenecem njihove slabosti, ki so jo pokazali v njegovem trpljenju; nič ne omenja Petru njegovega padca, razen da mu dá priliko, da s trikratnim zatrdilom lju-

bezni popravi svojo trikratno zatajo. Nevernemu Tomažu pomaga na najljubeznivejši način, da se prepriča o resničnosti njegovega vstajenja in ga ljubeče pouči o zasluženju vere, ki ne zahteva čutnih dokazov: „Ker si me videl, veruješ; blagor tistim, ki niso videli, in so verovali“ (Jan 20, 29).

Vse to je bilo v mislih apostolov in prvih kristjanov, ko so začeli obhajati nedeljo, v kateri se vedno znova spominja velikonočna skrivnost, ki je zares skrivnost največje ljubezni. Iz nedeljskega evharističnega skupnega bogoslužja so črpali moč za zvesto, stanovitno, mučeniško ljubezen do Boga in za iskreno, dejansko medsebojno ljubezen.

Zgled prvih kristjanov

Sveti Luka nam v Apostolskih delih opiše življenje prvih vernikov. Slika, ki nam jo poda, je idealna: „Bili so stanovitni v nauku apostolov in v bratski skupnosti, v lomljenju kruha in v molitvah... Vsi, ki so vero sprejeli, so bili skupaj in so imeli vse, skupno; posestva in premoženja so prodajali in jih razdeljevali med vse, kolikor je kdo potreboval“ (2, 42-45).

Seveda so se pri tem velikodušnem stremljenju po popolni ljubezni pokazale že v samih začetkih tudi težave in nepopolnosti, ki pač vedno spremljajo vsako človeško prizadevanje. Zakonca

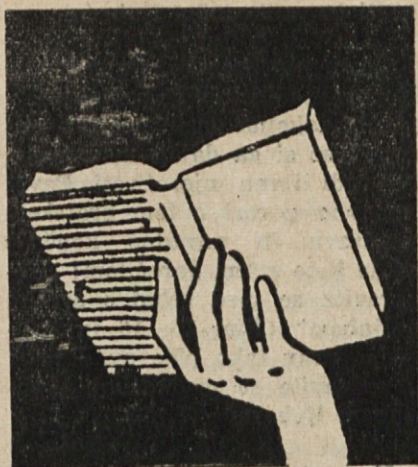
Ananija in Safira sta prodala posestvo, pa sta od izkupička nekaj obdržala, pred svetim Petrom pa sta lažnivo trdila, da sta prinesla vse v skupno blagajno. Ker je bilo vse v njuni prostovoljni odločitvi, je bila njuna laž grda hinavščina in premišljeno varanje cerkvene avtoritete. Po besedi sv. Petra ju je Bog v svarilo vsej krščanski občini s smrtjo kaznoval (Apd 5).

Druga težava je nastala za apostole pri vsakdanji delitvi miloščine. Grško govoreči Judje, rojeni izven Palestine, so pričeli godrnjati zoper Hebrejce, judovske kristjane iz Palestine, da se zanemarjajo njih vdove. Apostoli so spoznali, da vsemu temu delu niso kos in so po soglasju z množico učencev za karitativno delo izbrali in posvetili sedem diakonov, sami pa so se držali molitve in oznanjevanja nauka, svoje prve in glavne dolžnosti (Apd 6).

Te začetne težave pa niso zavrlle bratske ljubezni, ki je kmalu dobila v nedeljskem praznovanju svojo stalno ustanovo v skupnih bratskih večerjeh, ki so jih z grškim izrazom imenovali agape, to je večerje ljubezni. K tem večerjam so verniki prinašali jedila, ki so jih bratsko delili z vsemi navzočimi, zlasti seveda z ubogimi. Te agape so se prirejale pred evharističnim bogoslužjem, sledeč zgledu Jezusa in apostolov pri zadnji večerji. Evharističnega posta tedaj še niso

poznali. Bratska skupna večerja je bila kot simbol evharistije, živ spomin zadnje večerje in priprava na skupno obhajilo, kjer postanemo vsi eno v Kristusu. Človeška slabost je tudi v to lepo navado zasejala nerednosti. Bogati so si privoščili svoje, ubogi so ostali lačni. Mnogi so šli v uživanju jedi in zlasti pijače preko mere in so se tako v nevrednem stanju udeležili maše in obhajila. Sveti Pavel vernike v Korintu glede teh nerednosti resno svari in graja (I, 17 sl.). Da bi se zlorabam izognili, so cerkveni predstojniki te skupne večerje kmalu od maše ločili. Mašo so začeli darovati v jutranjih urah, agape pa so obhajali zvečer. Zgodovinski viri poročajo, da so te skupne večerje, ki so imele verski značaj in so med verniki potrjevale bratsko edinost, kljub različnim nepopolnostim ostale v navadi tja do 4. stoletja. Radi ponovnih zlorab jih je cerkvena oblast prepovedala obhajati v bogoslužnih prostorih in so polagoma v Cerkvi prenehale.

Pač pa se je od apostolskih časov dalje ohranila v nedeljskem bogoslužju po samih apostolih vpeljana lepa navada krščanske ljubezni, ki obstoji v pobiranju miloščine za potrebe božje službe in za pomoč ubogim in potrebnim. O teh nedeljskih zbirkah piše sv. Pavel vernikom v Korintu. Zbiral je darove za stradajoče vernike v Jeruzalemu in naroča, naj vsak prvi dan v

tednu vsak pripravi, kolikor mu je priložno (I Kor, 16). Sveti Janez Krizostom pomen nedeljske miloščine takole utemeljuje: Da so apostoli prav nedeljo, prvi dan v tednu, izbrali za zbirko v pomoč Cerkvi in ubogim, ima svoj razlog v nedelji sami. Je to dan, ki nas sam po sebi nagiblje k velikosrčnosti. Ni treba drugega, kot da se spominjamo velikih dobrot, ki smo jih ta dan prejeli. Ta dan je začetek stvarjenja in tako tudi začetek našega življenja. Kristus je ta dan vstal od smrti in nam zagotovil odrešenje in vstajenje. To je tudi dan, ko počivamo od tedenskega dela, kar daje našemu duhu večjo prostost in nagnjenje k delom ljubezni. Udeležba pri evharistični daritvi, najveličastnejši skrivnosti naše vere, v kateri se Kristus ves za nas daruje, nas seveda še

prav posebno spodbuja k gorečnosti in velikodušni ljubezni.

Znamenje bratske skupnosti in ljubezni je bil tudi že prvim kristjanom takoimenovani poljub miru, ki so si ga dajali med mašo, pa tudi izven nje. Sveti Pavel ponovno govori o tem bratskem pozdravu in navadno končuje svoje liste s tem naročilom: „Pozdravite se med seboj s svetim poljubom“ (Rim 16, 16 in drugod). Prav tako piše sv. Peter: „Pozdravite se med seboj s poljubom ljubezni“ (I, 5, 14).

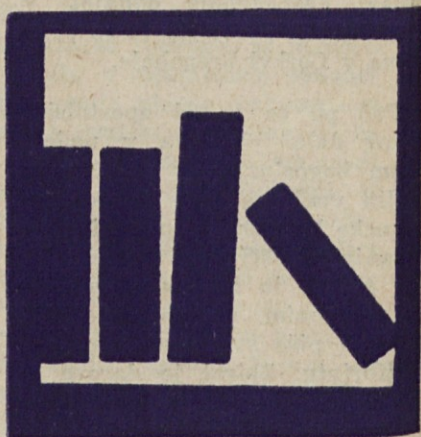
V novi liturgiji se ta obred ljubezni in miru na novo uvaja. Takole določa glede tega novi red svete maše: Po očenašu in sledeči molitvi, s katero se ta del maše zaključi, sledi obred miru, s katerim verniki prosijo za mir in edinost Cerkve in vse človeške družine in si sami medsebojno izrazijo ljubezen, preden se udeležijo istega kruha. Kar se tiče načina, po katerem si verniki dajo ta izraz miru, naj to določijo škofijske konference v skladu z navadami in značajem slehernega ljudstva (56).

Ta na novo vpeljani starokrščanski obred nam bodi vsako nedeljo poziv k spravi, odpuščanju in iskreni medsebojni ljubezni in bratski skupnosti. Prisostvovati sveti maši s sovraštvom v srcu je v popolnem nasprotju z njenim vzvišenim namenom, saj je sveta maša pred vsem drugim

spravna daritev — z Bogom in med nami.

Glejmo torej na praznovanje nedelje tudi v tej luči krščanske ljubezni. Naj nam nedelja ne bo le dan počitka in razvedrila, ampak vedno tudi dan obnovljene ljubezni do Boga in do bližnjega. Zlasti v nedeljo se spominimo apostolovega opomina: „Bratje, oblecite si kakor izvoljenci božji, sveti in ljubljeni, prisrčno usmiljenje, dobrotljivost, ponižnost, milobo, potrpežljivost; prenašajte drug drugega in si odpuščajte, če ima kdo na kom kaj grajati; kakor je Gospod odpustil vam, tako tudi vi; na vse to pa oblecite ljubezen, ki je vez popolnosti“ (Kol 3, 12-14).

Alozij Košmerlj

ODGOVOR NA DVE V VPRAŠANJI

1. Ali mora biti res vsak papež Italijan? Če prav poznam cerkveno zgodovino, smo imeli v Cerkvi zadnjih 400 let same Italijane za papeže. Ali ni to tudi v nekem nasprotju z vesoljnostjo Cerkve? Sam zase priznam, da si želim, da bi dobili kmalu kakšnega ne-italijanskega papeža, čeprav hkrati rad priznam, da so bili zlasti zadnji papeži velike csebnosti.

Odgovor: Niste Vi edini, ki danes tako misli o papežih. To željo gojijo mnogi katoličani. To seveda ne, ker bi imeli kaj proti Italijanom kot narodu, ampak kot ste Vi pravilno povedali, da bi se že na zunaj bolj pokazala cerkvena univerzalnost, njen katoliški značaj. Sicer bi bistveno Cerkev še ostala univerzalna, tudi če bi vsi dosedanji papeži in tudi bodoči pripadali eni sami narodnosti, a ta ne bi bila na zunaj tako dobro vidna, kot pa če bi se tudi papeži menjavali glede na narodnost. Ta akcidentalna pomanjkljivost je še bolj vidna, če je tudi rimska kurija, to je administrativni organ papeške vrhovne oblasti, skoro v celoti zaseden z ljudmi iste narodnosti, kot je bilo do pred kratkim, ko so bili skoro vsi vsaj višji uradniki te kurije Italijani. Po koncilu se je kurija začela internacionalizirati.

Ko je kdo izvoljen za papeža, postane s tem nekako mednaroden, tako kot je Cerkev sama v nekem smislu nadnarodna, to se pravi, da njeno učeče in ljubezensko poslanstvo zajema enako vse narode. To je tudi eden razlogov, zakaj ima

papež svojo lastno, če še tako majhno državico. Seveda papež tudi kot papež ostane še človek, ki je sin svojega naroda, ki je po krvi in kulturi pripadnik določenega naroda, in tega svojega pokolenja ne more ne pozabiti, ne zatajiti. Nadnarodni ali če hočete mednarodni mora postati le po svoji miselnosti in svoji pastirski ljubezni, ki „vse enako ljubi v Kristusu“, kot bi dejal sveti Pavel. Tega idealnega stanja ne srečamo v vseh papežih v zgodovini, zato bi bila gotova delna rešitev že ta, da bi se razne narodnosti menjavale v zasedanju te najvišje cerkvene službe.

Vse tudi kaže, da gre zgodovina v to smer. Glasovi za to, da naj naslednji papeži izhajajo iz raznih narodnosti, so vedno bolj močni in pogosti in jim bo Cerkev sčasoma gotovo prisluhnila. Že pri izvolitvi Pavla VI. so bili slišati takšni glasovi in sicer pri samih kardinalih-volivcih. O tem nam poroča avstrijski kardinal König sledeče: „Več kardinalov, med njimi tudi italijanski, so mi na predvečer konklava dejali, da bi v resnici odobraval, če bi bil tokrat izvoljen kakšen ne-italijanski papež. Mislim, da časi za to še niso bili zreli, čeprav vse kaže na to, da bo v bližnji bodočnosti mogel biti izvoljen kakšen ne-italijanski papež.“

2. Znano je, da mnogi duhovniki po svetu zapuščajo duhovništvo, se poročajo (vsaj redno) in začno tako nayadno laično življenje. Kakšen je položaj teh duhovnikov pred Cerkvijo?

Odgovor: Dotaknili ste se zelo aktualnega, seveda tudi delikatnega vprašanja, o katerem se danes veliko govori in piše, zlasti še v senzacionalnih dnevnih časopisih. Šlo bi predaleč, če bi Vam hotel odgovoriti v vseh podrobnostih, zato Vam odgovarjam na Vaše vprašanje samo v glavnih potezah.

Kakšen je pred Cerkvijo položaj duhovnika, ki je na zunaj prenehal biti duhovnik? Na zunaj, pravim, kajti noben duhovnik se svojemu duhovništvu ne more tako odpovedati, da bi prenehal biti duhovnik. Kdor je bil veljavno posvečen, ostane duhovnik vso večnost. Nobena človeška oblast, in tudi Bog sam ne, mu ne moreta izbrisati iz duše neizbrisnega znamenja duhovništva, ki mu ga je vtisnilo mašniško posvečenje. Duhovnik, ki „izpreže“, preneha kot duhovnik delovati, ostane pa še naprej duhovnik. To ugotoviti ni brez pomena, kajti takšen duhovnik bi npr. v sili lahko podelil odvezo umirajočemu (tudi če je poročen) in bi jo tudi moral, če drugega duhovnika ni blizu.

Položaj odišlega duhovnika bo zato odvisen od poti, ki jo je izbral, da se reši svojih dolžnosti. Če gre samo zato, da se hoče rešiti svojih duhovniških dolžnosti z izjemo celibata, potem mu že njegov lastni škof za nekaj časa, za stalno pa sveti sedež dá to dovoljenje. To se pravno imenuje redukcija v laički stan. Tak duhovnik začne laičsko življenje, le da mu ostane dolžnost ostati neporočen.

Danes je veliko bolj pogost primer duhovnika, ki se prav zaradi težav celibata ali pa zaradi križa v veri hoče rešiti tudi dolžnosti celibata. Postopanje duhovnikov v tem primeru je dvojno. Nekateri žal brez predhodnega dovoljenja Cerkev enostavno zapuste duhovniško službo, se civilno poročé in se oproste tudi ostalih duhovniških dolžnosti (brevir, nošnja duhovniške obleke, itd.). S tem stori tak duhovnik težak moralni in disciplinski prestopok. Njegov odhod je nezakonit, njegova poroka neveljavna, Cerkev ga smatra za javnega grešnika. Ko se bo takšen duhovnik skesal svojega koraka, bo moral naknadno prositi Cerkev za redukcijo v laični stan in za odpuščanje kazni, v katero je padel, namreč izobčenje in prepoved izvrševanja karšnegakoli duhovniškega opravila. Danes Cerkev takšnemu duhovniku rada dá potrebno dovoljenje, da nadaljuje s svojim laičkim življenjem. S tem seveda nič ne sodi o tem, kako je z njegovo krivdo pred Bogom in s pokoro, ki jo bo moral za svoje grešno postopanje opraviti, da bo pred Bogom opral svoj greh.

Edino pravilen način postopanja je, da duhovnik, ki se je odločil, da zapusti duhovništvo, zaprosi pravočasno za spregled vseh dolžnosti in če se želi poročiti, tudi od celibata. Pred zadnjim koncilom Cerkev skoro nikdar ni dala spregleda od celibata. Po koncilu je pa svoje postopanje temeljito spremenila in danes daje ta spregled po krajšem ali daljšem postopku. Ali je prej

pravilno ravnala, ko je bila tako neizproсна v tem pogledu? Ne gre nam sodba, vendar pa mnogi tudi veliki teologi mislijo, da je Cerkev ravnala prestrogo in nepravilno. Brez dvoma pa je, da je takšno ravnanje s strani Cerkev bilo povod mnogo težkega trpljenja in velike zagrenjenosti, hudih pohujšanj in celo odpadov od vere. Če je duhovnik, predno je zapustil svoje duhovništvo, dobil torej potrebno dovoljenje od svetega sedeža, potem je vsaj na zunaj in pred Cerkvijo njegov položaj v redu. Vsaj na zunaj, pravim, in pred Cerkvijo. O njegovem razmerju do Boga in svoje vesti, pa bo mogel soditi le Bog in on sam. Gotovo pa ni neverjetno, da je marsikateri duhovnik šel v duhovništvo brez pravega duhovniškega poklica in zato tudi brez zadostnih milosti, da bi nosil težka bremena, združena z duhovništvom, zlasti breme celibata in čistosti. Ali ni potem prav, da se takemu duhovniku, ki je sicer veljavno posvečen, odzamejo bremena, ki so pretežka za njegova ramena? Nekaj drugega je seveda, če se duhovnik po lastni težji in dolgotrajni krivdi izgubil duhovniški poklic in z njim zadostne milosti, da bi nosil njega bremena. Toda tu pri njem je tako, da božje usmiljeno odpuščanje more popraviti takšno življenje in mu dati priložnost, če že ne nadaljevati z duhovništvom, vsaj začeti lepo laično življenje. Sicer pa so tako skrivnostne reči, ki se odigravajo med dušo duhovnika in Bogom, da je vse človeško govorjenje o tem le malovredno ugibanje.

Tisk, radio, TV in mladina

Dragi bratje in sinovi, vsi ljudje dobre volje, posebno še mladina vsega sveta!

Predmet letošnjega dneva družbenih občil je: mladina in družbena občila.

Vsi danes čutimo pred Bogom in zgodovino veliko odgovornost, da bolj izrabimo velikanske možnosti, ki nam jih dajejo ta sredstva v pomoč današnji mladini: za pouk, vzgojo, odkrivanje resničnih problemov na svetu, iskanje pristnih življenjskih vrednot in za izoblikovanje v dobrega človeka in kristjana.

Kakšna bo jutrišnji dan mladina na tem svetu, ki ga pripravljamo danes? Kakšno družbo bo zgradila današnja mladina, ko bo prevzela vodstvo usode sveta? Vsem bi radi povedali, da bo tako, kakor si bomo z božjo pomočjo sami pripravili.

Za svetovni dan družbenih občil — 10. maja 1970 — je poslal papež Pavel VI. tole poslanico.

Družbena občila so danes prevzela in nadomestila tiste odnose, ki so bili nekdanj v družini, šoli, župniji. Nadomestila bodo vse tisto, kar so stara kulturno-vzgojna sredstva dala za dediščino prejšnjim rodovom. Danes izvirajo novi studenci znanja in novi viri izobrazbe, ki mogočno vplivajo tako na čustveno kot razumsko stran človekovega življenja in puščajo za seboj dolgotrajne odmeve predstav in misli, ki so se porodile iz svetlobe in zvoka.

To so zares čudovita sredstva, toda samo tedaj, če zares ostanejo samo sredstva za doseg cilja, ki je edini vreden tega imena: služiti človeku, vsakemu človeku in samo človeku (Populorum progressio št. 14). Prepogosto pa vidimo nasprotno: Industrija, ki je sama sebi namen, zlorablja mladino in otroke, ko v kinodvoranah predstavlja erotiko in nasilje, ali pa spolzka pota, stisko in strah. Vsi bi morali zagnati alarmni klic in napraviti temu konec.

V družbenih občilih je nako-pičena preobilna hrana. Toda ta

hrana mora biti zdrava, organizem mora biti pripravljen, da si jo prisvoji in jo asimilira, ne pa da bi se z njo zastrupljal.

Nobenega dvoma ni, da družbena občila nudijo toliko mladim ljudem občudovanja vredne možnosti izobrazbe in informacij.

Starši in vzgojitelji morajo pomagati mladini izbirati, presoja ti, v sklad spravljeni vse, kar se mladini nudi po družbenih občilih, da bodo mogli postati popolni ljudje in kristjani. Mladina tudi sama ne sme biti pasivna pri tem, ne sme biti samo očarana od teh sredstev, ampak jih mora znati tudi obvladati.

Kdo bo znal danes naši mladini posredovati pristno življenjsko oznanilo, katerega bolj ali manj odkrito pričakuje. Sto in sto milijonov ljudi je bilo navdušeno povezanih v tistem trenutku, ko je človek delal prve negotove korake po lunini površini. Kdo jih bo znal združiti v isti vnemi pred Bogom ljubezni, ki je prišel, da bi s človeškim korakom stopal po naši zemlji, da bi na vse povabil, „naj kot njegovi otroci postanemo deležni

življenja živega Boga, očeta vseh ljudi“ (Pop. progressio št. 21).

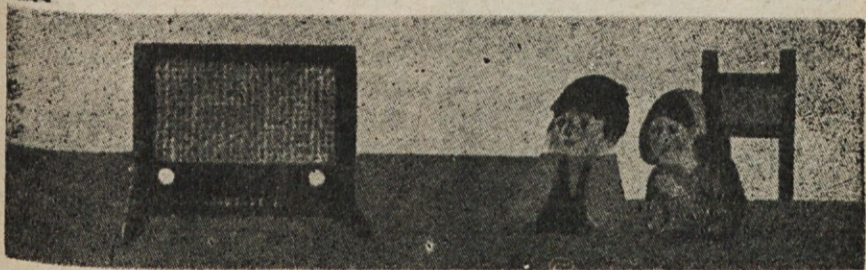
Poguma želimo vsem pastirjem, vsem duhovnikom, redovnikom, redovnicam in laikom, ki se z vneto posvečajo v družbenih občilih iskanju novega jezika, katerega moramo najti, da mladini oznanimo tisto veselo vest, ki je vedno vzvišena novica.

Kdo bi mogel dvomiti, da današnja mladina ne pričakuje tega oznanila, da ni žejna tega pričevanja in da ne zna tudi ona z veseljem priznati Njega, ki je sam po sebi odgovor na njena najgloblja vprašanja, Njega, ki nam je „postal modrost, pravičnost, posvečenje in odrešenje“

„Mladina, išči Kristusa, da boš ostala mlada“ (sv. Avguštin): to je vaša želja in naša prošnja.

Z željo, da bi starši, vzgojitelji, proizvajalci, avtorji in uporabniki družbenih občil zares imeli korist od tega dneva družbenih občil, ki jim je posvečen, da bi znali koristno razmišljati in delati sklepe z namenom, da mladini prinašajo resnično korist, podelim vsem iz srca apostolski blagoslov.

Papež Pavel VI.

Mistične
izrednosti
Terezije
Neumann

Kaj soditi o teh izrednostih?

1. Vprašanje Terezije Neumann, kot velja za vse take primere, ni bistveno povezano z našo krščansko vero. Ali se za to zmenimo ali ne, ali vse to sprejmemo ali ne, v nobenem primeru naša vera ni prizadeta. Naša je vera v Kristusa in njegov nauk in v življenju po njem, ne pa vera v še tako spoštovanja — in občudovanja vredne mistične posebnosti globokih verskih osebnosti, posebno če se Cerkev o njej še ni izrazila.

Zato smo v presojanju takih primerov, kar našo vero zadeva, zelo svobodni. Nekdo more z vso iskrenostjo vse sprejemati, pa zato ni nič boljši vernik, kot more morda kdo na vse gledati z veliko kritičnostjo in zdvajanjem in zato ni še slab vernik. Vprašanje je pri vsakem, kakšne razloge ima za tako ali drugačno stališče, in ti odločajo, ali je njegovo stališče pametno ali ne. Nječove krščanske vere pa to stališče ne zadeva, pa naj bo tako ali drugačno.

Zato je napačno in škodljivo take pojave pretesno povezovati z našo vero. Zato je tudi Cerkev v teh primerih tako previdna in hoče, da se to ne zamešuje z vero.

Tako so morda tudi v primeru Terezije Neumann kaki dobri verniki te izrednosti preveč povezovali z vero in mislili, da zaradi vere vse morejo imeti za

nadnaravno in čudežno. Pa so prav tako vse preveč povezovali z vero tišči nasprotniki, ki so mislili, da če izpodbijejo bodisi resničnost bodisi čudežnost in nadnaravnost teh pojavov, da so s tem dokazali in razkrinkali ničevost naše krščanske vere. Naša vera niti najmanj ne stoji in ne pada s takimi pojavi.

Cerkev je v teh primerih previdna in večkrat odvrta od njih vernike tudi zato, da ne bi ob teh izrednostih le pasli svoje radovednosti, ki bi jih pa odvrta la od pristnih poti krščanske duhovnosti.

To velja glede odnosa teh izrednih primerov do naše vere.

Če nam torej vera v presojanju tega primera ne nalaga določene rešitve, to pomeni, da more o tem vsak svobodno soditi po svoji pameti, t. j. po razlogih, ki jih za svoje mnenje o tem ima.

V naslednjem podajamo nekatere razloge in nakazujemo v tem vprašanju določeno stališče, ki se nam zdi pametno in je v skladu z nespornimi resnicami razodetja in Cerkve. Že iz povedanega je jasno, da bi mogel kdo v posameznostih tudi drugače misliti.

2. Prvo vprašanje ob izrednih pojavih Terezije Neumann, kot v vseh takih primerih, je vprašanje zgodovinske resničnosti tega, kar se o njej poroča. Ali se je to v resnici dogajalo?

Zakaj možno je, da so kdaj ta-

ki izredni mistični pojavi pri kakem nenormalnem značaju hlinjeni in da se dobe iskreno verni ljudje, ki jih prav zaradi žive vere v čudežno božje poseganje v svet na lahko roko sprejemajo kot resnične in čudežne (primer „Vodiške Johance“ v naši nedavni zgodovini). Dalje je mogoče, če so pojavi v osebi resnični, da jih njeni dobromisleči občudovalci pretiravajo, ko o njih poročajo.

Če mislimo na vse to, je težko in moralno nemogoče, da bi pri Tereziji Neumann v glavnem ti pojavi ne bili resnični. Gre v splošnem za tri izredne pojave: vizije, ki je v njih gledala Kri-

stusovo življenje, zlasti trpljenje, dalje rane, stigme, na rokah in nogah, in slednjič, da ni uživala hrane, razen hostije v sv. obhajilu.

Priče njenih vizij, ki je v njih gledala Jezusa v njegovem trpljenju, so včasih bile množice, sicer pa skozi več kot trideset let premnoge, pametne in kritične osebe, ki jim je Terezija tudi podrobno pripovedovala vsebino teh vizij. Isto velja glede prič njenih ran na rokah in nogah in krvavenja v petkovih vizijah. Glede njenega življenja brez hrane bi bil dvom še najlažji, ker bi bila točna ugotovitev po strogem nadzorstvu skozi več kot trideset let težko izvedljiva. Pa imamo o tem poleg njenih izjav mnoga pričevanja vernih in poštenih oseb, ki so jo dobro poznale, domačih in njenih dobrih znancev. Obenem je s tem v skladu dognanje uradne zdravniške preiskave, ki jo je naročila domača škofija v Regensburgu. Stroga preiskava je trajala dva tedna, pod skrbnim nadzorstvom dveh zdravnikov in štirih zapri-seženih bolniških sester, ki so jo stalno nadzorovale. Ob koncu je po dveh tednih življenja brez vsake hrane, razen hostije v obhajilu, imela isto težo kot prej. Vmes pa se je njena teža menjavala in je znatno padla ob trpljenju ob petkih, pa se je potem spet obnovila. Res pa se je ponovni preiskavi na kliniki njen oče uprl, a to iz tehtnih razlo-

gov, čeprav je bila sama pripravljena se ji znova podvreči.

Zaupni prijateljici, ki jo je o tem vprašala, je Terezija odgovorila, da je že večkrat prosila Gospoda, da bi mogla jesti kot drugi ljudje, in da ni prijetno veljati pred ljudmi za slepárko, da ne more jesti in da tudi nikdar ni lačna. Pri isti prijateljici v Eichstattu je bila Terezija na obisku čela dobra dva meseca in sta bili vedno skupaj in je dobro poznala vse njene stvari. Ta izjavlja, da Terezija ta čas nikdar ni jedla in da ni mogla pri njej ugotoviti nikakega živila, je pa ob tem živela in delala kot normalni zdravi ljudje.

Splošno je bilo Tereziji in družini nadležno množično obiskovanje ljudi, ki so prihajali, in je o tem sama večkrat tožila. Ni misliti, da bi iskala tega in hlinila te pojave.

Poleg tega je važen njen celotni moralni značaj, ki ne dopušča suma, da bi v tako važnih rečeh ljudi varala in bila „slepárka“, kot se je sama izrazila.

Končno glede zgodovinske resničnosti teh pojavov na Tereziji Neumann ni posebnih težav zato, ker je v zgodovini znanih dolga vrsta enakih primerov. Poznata jih in o njih govorita krščanska mistika in zdravniška veda, čeprav jih vsaka s svojega stališča v nekaterih rečeh navadno različno tolmačita.

V zgodovini krščanske mistike vizije niso tako redek pojav, bo-

disi v življenju proglašanih svetnikov, pa tudi pri drugih osebnostih globoke duhovnosti.

3. Ali so ti pojavi nadnaravni in čudežni?

Najteže je odgovoriti na to vprašanje. Zlasti v tem odgovoru si navadno nasprotujeta krščanska mistika in zdravniška veda, ki kot pozitivna znanost redno vse smatra za zgolj naravno.

Če upoštevamo oboje, stališče zdravniške vede in mistike, moramo najprej ločiti take pojave, ki so brez vsake zveze z verskim življenjem, in druge, ki izvirajo iz globokega verskega doživljanja. Prvi so gotovo zgolj naravni. Tako npr. taka naravna „videnja“ imenujemo halucinacije, ko nekdo vidi kot resnično in navzoče, kar v resnici ni. To je po pravi razlagi vede res le tvorba domišljije. Ali če bi kdo imel „stigme“, ki bi bile le organska posledica pretirane domišljije, ki je zmožna povzročiti bolešne posledice na telesu, kot uči zdravniška veda.

Drugo pa je, če so ti pojavi v zvezi z globokim verskim doživljanjem, kot je primer pri Tereziji Neumann. V skladu s krščanskim pojmovanjem verskega življenja moramo o njih posebej govoriti. Zakaj, koder so taki pojavi v zvezi s pravim, pristnim in globokim verskim življenjem, so gotovo vsaj v nekem pomenu nadnaravni. Nadnaravni v tem pomenu, da so vsaj deloma iz

milosti porojeni, čeprav morda ne še čudežni, da bi bili povzročeni po posebnem božjem posegu v stvar, v človeka, mimo rednega dogajanja naravnih zakonov.

Tako je Terezija Neumann prejela temeljit verski pouk, t. j. Kristusov nauk, in ga iskreno verovala. V trpljenju boleznij je v globoki veri prenašala vse kot božjo voljo iz ljubezni do Boga; v ljubezni do Odrašenika je svoje trpljenje povezovala z njegovim; prav o teh letih boleznij je pozneje govorila kot o najlepših dnevih svojega življenja. Vse to globoko versko doživljanje je bilo v moči velikih božjih milosti, ki jih je prejela in z njimi sodelovala. To je v njej glavno — pod verskim vidikom — v tem njena svetost, ki nje stopnjo v celoti samo Bog vidi. Po tem je med nami priča nadnaravnega in zasluži naše spoštovanje.

Pomen

Vsi izredni mistični pojavi so objektivno drugotnega in manjšega pomena. Pred svetom so seveda zelo upoštevani, ker kot izredni vzbujajo veliko pozornost.

So pa ti mistični pojavi v Tereziji Neumann, npr. njene vizije Kristusovega trpljenja in ob identifikaciji z njim v trpljenju stigme, ki jih je prejela, nadnaravni vsaj v tem pomenu, da izvirajo iz te nadnaravne milostne podlage niene globoke povezanosti s Kristusom v trpljenju.

A mnogi svetniki so živeli v prav takšnem ali še globljem združenju s trpečim Odrašenikom in vendar niso imeli teh mističnih izrednosti. Kako tedaj pri nekaterih pride do teh izrednih pojavov?

Tradicionalna mistika pa bolj splošno to razlaga tako: Če se na osebi kaže posebna svetost, je njene mistične izrednosti imeti za nadnaravne in čudežne. To pomeni, da Bog mimo naravnih zakonov sam povzroči v mistiku te pojave: mu da vizije, vtisne stigme, ga vzdržuje brez hrane. Pri tej razlagi so tradicionalnim učiteljem mistike ti mistični pojavi dosledno pristni le, če so nadnaravni — čudežni. Vse druge pa imajo za nepristne in jih z izrazom zdravniške vede imenujejo „patološke“, sološno bolj v omalovažujočem pomenu. (V tej razlagi je tedaj vključeno: Če oseba ne izkazuje posebne svetosti, njenih mističnih pojavov ni imeti za čudežne, ampak naravne, če ne kdaj celo od hudobnega duha. Dalje je v tem tiha misel, da ni v skladu z večjo svetostjo osebe, da bi ti mistični pojavi v njej bili naravni.)

Z današnjim mišljenjem bi bilo bolj v skladu v razlagah ne videti čudežev, koder res ni nujno. S tem mišljenjem v skladu bi bila druga razlaga, ki jo moremo ob primeru Terezije Neumann podati tako: Njeno notranje življenje povezanosti s Kristusom je nadnaravno, milostno. Te mistič-

ne izrednosti pa izvirajo iz njenega globokega verskega doživljanja kot naravni odziv, zaradi njenega posebnega psihofizičnega razpoloženja, ki ga je v njej pripravilo njeno predhodnje veliko trpljenje. Tako bi ti izredni pojavi sami bili naravni, a na podlagi globokega verskega nadnaravnega življenja. Iz tega je naravno sledilo, da je videla po slikanju žive domišljije Jezusovo trpljenje kot navzoče, da so se ob doživljanju njegovega trpljenja in bolečin njegovih ran po vplivu domišljije v njej sami pojavile rane, podobne Kristusovim.

Zdi se, da je tako možno razlagati, tudi pri svetnikih, in da to ni nič proti svetosti osebe. Saj svetost ni v teh pojavih, ampak že pred njimi. Tako pojav, čeprav bitno naraven, tudi ne bi bil nekaj prezira vrednega; nasprotno, saj je tudi tako neka priča nadnaravnega v človeku. Bil bi res iz posebnega razpoloženja določene osebe, kar zdravniki imenujejo „patološko“. To res navadno zveni nekoliko omalovažujoče, pa bi izraz bilo tu treba umeti le v pomenu: izredno, nenavadno.

Seveda tudi ta razlaga ne taji, da je mogoče in da dejansko v kakem primeru Bog sam čudežno povzroči v kom take mistične pojave. Nam gre le za splošno razlago na vprašanje, ali je to res vedno nujno.

Kako je v stvari sami in posebej v posameznem primeru, Bog

sam vidi in ve. To so le poskusi nekih razlag, v okviru skromnega človeškega znanja in umevanja.

Isto velja v vprašanju naravnega značaja ali čudežnosti tudi glede tretje posebnosti pri Tereziji Neumann, da je živela brez hrane.

Ta pojav je od vseh najbolj skrivnosten. V tem ko je zdravniška veda prepričana, da vizije in stigme more zadovoljivo naravno razložiti s pretiranim vplivom domišljije in posebnim razpoloženjem v človeku, o življenju brez hrane še nima zadovoljive razlage. Kako naj se ne bi izrabila telesna energija, ki jo redno nadomešča hrana, ki jo uživamo? Kako naj se izrabljena energija nadomešča brez hrane? Nekateri izražajo misel, da bi telo po izredni skrivnostni sposobnosti absorbiralo in asimiliralo potrebno energijo iz elementov zraka, ki ga vdihava; nekdo je prav ob Tereziji Neumann celo izrazil misel, da bi njen orgarizem vsrkaval in asimiral energijo sončnega izžarevanja.

Cerkev tega pojava pri mistikih tudi nima za zanesljiv čudež in ne za nujen dokaz svetosti.

4. Ali so taki izredni mistični pojavi znamenje svetosti osebe?

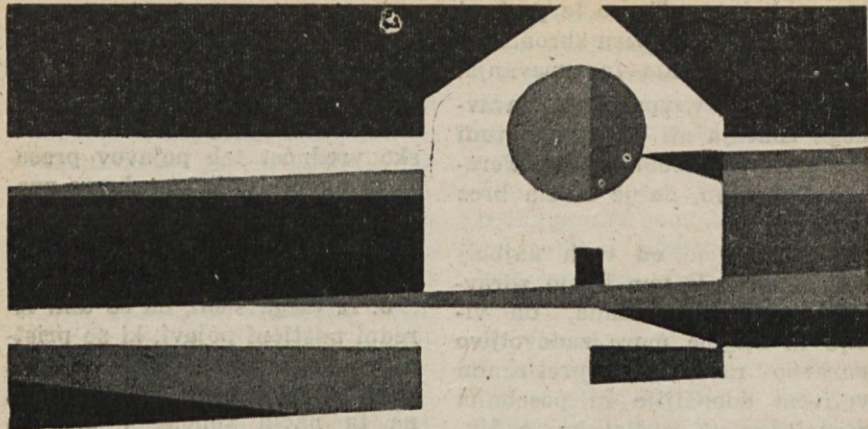
Že iz doslej povedanega sledi, da ne. Niso nujno v zvezi s svetostjo osebe. Tudi če so v zvezi z verskim življenjem, si moramo misliti različno stopnjo svetosti pri osebah, ki imajo izrednosti.

Tudi Cerkev in krščanska mistika, koder naletita na take pojave, ne prosojata svetosti oseb po teh izrednostih, ampak obratno: resničnost, pristnost in versko vrednost teh pojavov presoja in ugotavlja iz moralnega značaja in svetosti oseb, ki imajo te izrednosti.

5. Iz vsega sledi, da so taki izredni mistični pojavi, ki so pristni v tem pomenu, da so v zvezi z globokim verskim doživljanjem, na ta način vendar v zvezi z vero in imajo svoj verski pomen. So za nas kot izredna znamenja, ki nas živo opozarjajo na dejstvo globokega verskega doživljanja nekaterih vernikov in so kot taka tudi neke priče nadnaravnega. Ti pojavi sami sicer še ne pomenijo svetosti ter določna in globlja sodba o tej pristnosti Cerkvi. Vsekakor pa, kolikor so neke priče nadnaravnega, zaslužijo naše spoštovanje.

Njih verski pomen za naše življenje je ta: Gotovo nam niso dani zato, da bi se ob njih samo pasla naša radovednost in bi to bilo vse. Glavno ob tem je bilo pristno versko življenje in globoka duhovnost in morebitna posebna svetost tistih izrednih oseb. Pomenijo nam vabilo — to je za nas glavno pri vsem tem — da jih v pristnem verskem življenju in globoki duhovnosti posnemamo.

Dr. Franc Gnidovec

KONCIL V NEKAJ BESEDAH

Zopet prinašamo nekaj temeljnih misli drugega Vatikanskega koncila. Po znanem holandskem teologu p. Schillebeeckx jih je za našo revijo pripravil p. Kukovica D. J.

Odlok o duhovniški vzgoji

1. V nekem oziru „novo“ v odloku, kar pa kljub temu ni najbolj posrečeno, je dejstvo, da se sedaj daje možnost diverzificirane vzgoje duhovniških kandidatov. Cerkev je prišla po izkušnjah do zaključka, da ni primerno vseh kandidatov, ki izhajajo iz različnih narodov, kultur in socialnih razmer vzgajati na popolnoma isti način, čeprav gre seveda za bistveno vzgojo.

2. Precej nov pa je študijski načrt, po katerem se bo vršila v bodoče intelektualna vzgoja teh kandidatov. Ta se bo začela z globalnim študijem zgodovine odrešenja, ki bo dala bodočim duhovnikom neko prvo globlje spoznanje skrivnosti Kristusa, njegove Cerkve in človeka. Zatem šele bo sledil študij filozofije, s katerim se je do sedaj začinjalo po semeniščih. Toda tudi to filozofijo je treba študirati v czki zvezi s teologijo, ne pa kot samostojno snov, brez ozira na teologijo. Cerkev ima namen vzgajati teologe, ne pa filozofov, čeprav je seveda za bodoče duhovnike važno, da so zaradi stika z modernim človekom podkovani tudi v filozofiji. Filozofija se mora osredotočiti

na človeka, Boga in svet. Upoštevati mora tudi dosežke moderne filozofije in podajati razliko med filozofskim gledanjem na podlagi umskega razmišljanja in gledanjem, ki ga človeku da neposredno po razodetju.

3. Teološki študij mora biti osnovan zlasti na tem, kar nam pove sveto pismo in cerkveni očetje. Samo na tej osnovi sme in more nato naravna pamet graditi naprej teološke sisteme in tako skušati globlje prodreti v razodeti nauk in odkrivati resnice, ki so vključno obsežene v razodetju.

4. „Novo“ je tudi dejstvo, da ta študijski načrt ni niti približno nekaj dokončnega. Podvrženo mora biti neprestanemu izboljšavanju, kakor ga bodo novi časi in potrebe zahtevale.

5. Zelo poudarja koncil misel, kako morajo bodoči duhovniki že v času priprave gojiti globoko, osebno versko življenje iz virov vere in solidne pobožnosti. To pa ne sme biti individualistično, ampak že v tem stadiju življenja polno skrbi za bližnjega.

IZJAVA O NEKRŠČANSKIH VERSTVIH

Ta izjava je, kar zadeva njeno smer in njeno izražanje, nova pridobitev uradne Cerkve.

1. Cerkev izjavlja v tem dokumentu, spoštuje in upošteva „religiozno izkušnjo“, na kateri temelje nekrščanska verstva. Do sedaj je Cerkev te religije presojala predvsem z negativnega stališča, v kolikor ne priznavajo krščanskega razodetja, ne pa toliko po njihovi pozitivni strani, po religioznem izkustvu, ki more biti tudi proizvod božje milosti.

2. Smatra verski problem človeštva za nekaj, kar je najtesneje povezano z eksistencialno problematiko človeškega življenja. Tako je ta izjava izhodiščna točka za novo razmerje Cerkve do pripadnikov vseh nekrščanskih verstev in zlasti za iskren, čeprav seveda previden dialog z njimi.

3. Izjava nam podaja tudi misel Cerkve glede njenega tesnega razmerja z Izraelom. Za Cerkev je to en razlog več, da zavrača vsako obliko antisemitizma, zlasti še, ker se je ta antisemitizem hranil pogosto z mnogo premalo niansirano trditvijo, da je judovski narod bogaubijalski. V dobro premišljenih in pretehtanih izrazih se koncil izjavlja, da so „nekdanji in današnji Judje“ nedolžni. S tem pa seveda Cerkev nikakor ni hotela reči, kot ji nekateri očitajo, da so nekateri Judje obenem z drugimi osebami vred bili udeleženi pri Kristusovi smrti.

Alojzij je bil proglašen za svetnika leta 1726, v polni baročni dobi. Ljudje so se tedaj vdajali veselju in čutnim nasladam. Vendar svetnike so radi slikali z lobanjo in znamenji stroge pokore. Vse to je bila obsodba tedanjih ljudi, ki so vse preveč hrepeneli v življenju po užitkih tega sveta in odklanjali pokoro.

Toda kaj bi mogla sedanjim mladim ljudem povedati Alojzijeve slika z lobanjo in znamenji stroge pokore? O Alojziju vemo, da je bil komaj 13 let star že dedič mejne grofije. Nosil je obleko dvornega paža z značilnim visokim belim ovratnikom. Imel je velike, temne oči, vedro, bistro čelo in na obrazu poteze, ki so izražale plemenito, močno in odločno voljo, s katero je sledil svojemu poklicu k svetosti in si nalagal izredno strogo pokoro.

Ta resna Alojzijeve slika se je zelo razširila med mladino in tudi med starejšimi ljudmi. Četudi sta resnost in spokorni duh dve njegovi značilni lastnosti, je vendar v zgodnji mladosti ohranil pristno otroško naravo, ki se veseli, če odkrije kaj novega, izrednega. Tako je v svoji vedri nagajivosti in spretnosti sprožil majhen top. Čudovito lepo odkriva značilni lastnosti svetega Alojzija: cerkvena molitev, ki se glasi: „O Bog, delivec nebeških darov, ki si v angelskem mladeniču Alojziju združil čudovito nedolžnost z enako spokornostjo,

Sv. Alojzij

v
se

vedno

vzor

daj nam, ko ga nismo posnemali v nedolžnosti, da ga bomo po njegovih zaslugah in prošnjah posnemali vsaj v spokornosti.“

V mestu Mannheim v Nemčiji hranijo pismo, ki ga je Alojzij pisal iz Rima ob koncu decembra 1590 eno leto pred smrtjo, svoji materi Mariji, mejni grofici kastiljonski. V njem ji želi najprej Kristusovega miru. Ker ve, da mati želi njegovih pisem in se jih veseli, je porabil priložnost svetega božičnega praznika, da jo pozdravi in ji želi srečne dneve. Toda naenkrat spremeni svoje misli. Piše ji, da noče nič vedeti o stvareh tega sveta, ki jih je za vedno zapustil in ki so mu neprijetne. Potem ji priporoča, naj posnema v skrbeh in žrtvah za majhne otroke zgled, ki ga ji daje Gospodova mati na božični dan. Marija, božja Mati, je naša prava kraljica. Od nje smo prejeli več ko od španskih kraljev ali drugih visokih oseb.

Darovanjski spev pri maši nam daje ključ do njegove svetosti. Glasí se: „Kdo pojde na goro Gospodovo, ali kdo bo stal na njegovem svetem kraju? Kdor je nedolžnih rok in čistega srca.“ Te besede nam odkrivajo vso vsebino njegovega Bogu posvečenega življenja. Terezija Deteta Jezusa iz Lizjeja je umrla stara 24 let, Alojzij pa star 23 let, ker sta oba že v mladosti dosegla polnost Kristusove starosti. „Vrnila sta se v svojo domovino“

Ko je Terezija Deteta Jezusa zvedela, da mora nujno umreti, se je topila v veselju, ker pojde v svojo domovino. Alojzij pa je rekel bratu redovniku, ki mu je stregel: „Prejel sem veliko novico.“ Potem pa je pel z njim: „Tebe Boga hvalimo.“

Mi pa smo pri svojih 60. ali 70. letih žalostni, ker je življenje tako kratko. Pa nam dajeta ta dva mlada svetnika tako lep zgled vere, upanja in ljubezni do Kristusa. Ob teh dveh svetlih vzorih šele spoznamo, kako nepopolno, slabotno je naše krščansko prepričanje, kako omahljivo naše upanje in kako majhna naša ljubezen do Kristusa.

Ti dve izjavi o veselju pred smrtjo niso samo besede, ampak dejanja. Po zgledu teh dveh svetnikov moramo tudi mi skrbno iskati ključ do te junaške srčnosti, do tega hrepenenja po nebeški domovini in do veselja nad njo. Da bomo to dosegli, potrebujemo veliko milosti in resnične, globoke ljubezni.

Ko je bil Alojzij star 4 leta, je vpričo matere ponovil besede, ki jih je slišal govoriti med vojaki, ne da bi vedel, kaj pomenijo. Mati ga je zaradi tega posvarila. To materino svarilo ga je tako ganilo, da je za te besede vse življenje delal pokoro.

Po očetu je podedoval različne visoke naslove, ki pa zanj niso imeli nobene privlačnosti. Šel je tudi mimo sijajnih umetnin, ki so krasile palačo v Florenci in v

Escorialu palačo, cerkev in samostan. Escorial je sijajno delo, ki ga je kralj Filip II. že skoraj dokončal tedaj, ko je bil Alojzij paž na njegovem dvoru (1581—1584). Alojzij je bil sin izobražene, plemenite družine. Bil je nadarjen, razumen in globoko čuteč. Zato ne moremo misliti, da nanj umetnine niso imele nobenega vpliva. Vendar pa vemo, da ga sijaj tega sveta in njegovo bogastvo nista prav nič oamila in tudi življenje na dvoru ni moglo Alojzija odvrniti od najvišjega cilja: ljubiti z vso dušo nad vse Kristusa.

Leta 1585 je Alojzij stopil v Družbo Jezusovo, ki jo je ustanovil sv. Ignacij nekaj let prej. Oče je videl sijajne zmožnosti, ki jih je imel njegov najstarejši sin. Zato je proti njegovemu vstopu v Družbo Jezusovo odločno nasprotoval. Vendar, ko je Alojzij podpisal izjavo, da se odpove vsem predpravicam, ki jih je imel v družini, je oče popustil in mu vstop dovolil.

Alojzij je bil zdaj prost in svoboden. Zanimivo je to, da se svetniki z neko lahkoto in z veseljem odpovedujejo zakladom tega sveta, da bi z vsem srcem mogli ljubiti Boga. Navadni ljudje bi to storili z veliko težavo in žrtvijo. Ko je Terezija Dete-ta Jezusa postala redovnica, se je resno prizadevala, da bi se popolnoma prilagodila strogemu redovnemu življenju. Delala je po-

koro in se izredno strogo zatajevala.

Alojzija so vzgajali in vodili k Bogu svetniki. Njegov spovednik je bil kardinal Belarmin, ki je svetnik. Sveti Karel Boromejski mu je podelil prvo sveto obhajilo. V času, ko je Alojzij zorel za nebesa, ni bila samo doba velikih gospodov in človeških naslad, ampak tudi doba velikih svetnikov in velikih kreposti.

Ko je Alojzij komaj začel živeti tiho, skrito življenje v Družbi Jezusovi, se je v Rimu pojavila kuga. Mladi redovnik tedaj ni mogel več vzdržati v redovni hiši. Ljubezen do Kristusa ga je priganjala, da gre pomagat okuženim. Prosil je predstojnika za dovoljenje. Predstojnik mu ni mogel braniti te junaške žrtve. Tako je Alojzij na cesti našel bolnika, ki so ga tam pustili iz strahu pred okuženjem. Dal ga je na svoje ráme in ga nesel v bližnjo bolnišnico. Pri tem delu krščanske ljubezni je našel tudi sam kugo in po treh mesecih zaradi nje umrl.

Sveti Alojzij je vzor, ki ga moramo vsi kristjani, zlasti mladi, na posnemati. Svetilnik je na gori, ki nam kaže pot tja, ker nam žaré prave kreposti in večne radosti. Premišljajmo njegovo življenje! Učimo se pri niem velikodušne ljubezni do Kristusa in do vseh, ki trpé!

Gregor Mali

Vedno je to delal

Mons. Luigi Oldani je bil pomozni škof v Milanu. Ta je izjavil, da nekateri verniki in tudi duhovniki kar razumeti niso mogli izredne ljubezni, ki jo je imel sedanjemu papežu, ko je bil nadškof in kardinal v Milanu, do vseh trpečnih ljudi, posebno do bolnih duhovnikov. To dokazujejo zlasti njegovi obiski bolnikov.

Nekateri mislijo, da je s tem hotel posnemati v dobroti svojega prednika, papeža Janeza XXIII. in si pridobiti srca vernikov, kakor bi že slutil, da bo postal papež.

Mons. Oldani zavrača to mnenje. Izjavlja, da je nadškof in kardinal Montini vedno to delal. Dobro

Anekdote

O

Pavlu VI.

se spominja, da je v Milanu vse petke v postu obiskoval bolnike. Mnogo bolnikov v nadškofiji sv. Ambrozija se še danes spominja njegovih prisrčnih obiskov in žalujejo, ker jih ne more več priti obiskat.

Vztrajen bralec knjig

Brat Teresio Tomasini, ravnatelj knjigarne svetega Pavla v Milanu, ga je tedaj, ko je bil tam mons. Janez Krstnik Montini še nadškof in je obiskal njegovo knjigarno, slišal govoriti:

„Koliko knjig izide danes vsak dan! Človek bi moral imeti mnogo prostega časa in veliko let življenja, da bi mogel vse prebrati.“

Vendar, četudi je imel mons Montini zelo malo časa, je prebral mnogo knjig. Brat Tomasini je imel za to trditev očitvene dokaze. Mons. Montini je vsak mesec po svojem osebnem tajniku Pashalu Macchiju naročil veliko knjig za svojo osebno knjižnico.

Ko je prišel v Milan, je zbudilo veliko pozornost devet velikih zabojev knjig, ki so prišle na njegov novi naslov. Še več knjig ga je spremljalo, ko se je vračal nazaj v Rim in bil izvoljen za papeža, Kristusovega namestnika na zemlji. Tudi zdaj, ko ima najvišjo službo v Cerkvi, veliko bere. Mons. Montini, zdaj papež Pavel VI., je vztrajen bralec knjig.

Nadškofov radio

Šofer nadškofa in kardinala Montinija v Milanu, Anton Mappelli, pripoveduje o njem tole zanimivost:

„Nadškof Montini mi je podaril radio znamke Philips, da bi ga poslušal in se z njim kratkočasil, ko sem čakal nanj med njegovimi pastirskimi obiski. Na potovanju ga nismo nikoli poslušali, četudi je včasih rekel, da mu glasba zelo ugaja. Kadar smo se vračali s potovanja, smo vedno molili rožni venec. Nadškof Montini ga je sam molil naprej, mi (tajnik obredničar in jaz) pa smo odgovarjali.

Samo enkrat pa je tudi kardinal Montini poslušal na potovanju radio. Bilo je to tedaj, ko je papež

Janez XXIII. umiral (3. junija 1963, ko se je že mračilo). Spominjamo se, da smo se iz Cardana vračali v Campo blizu Gallarate, milanske provincije.

Ko je radio sporočil, da je sveti oče umrl, se je kardinal Montini zdrznil od bolečine. Molil je psalm: „Iz globočine kličem k tebi, Gospod...“ in: „Gospod, daj mu večni pokoj...“ Mi smo tedaj že slutili da smo izgubili svojega nadškofa, ker je Cerkev izgubila dobrega papeža Janeza XXIII.“

Živijo, papež!

Spet pripoveduje ta dogodek šofer kardinala in nadškofa Montinija:

„Spominjam se deklice, stare kakih pet let. Bili smo v Gallarate, milanski provinciji. Papež Janez XXIII. je približno en teden prej umrl. Ko je naš kardinal in nadškof stopil iz vozila, je ta deklica na ves glas zavpila: „Živijo, papež!“

Nadškof Montini je bil zaradi tega zelo slabe volje. Omenjeni šofer pripominja, da se je zgodilo samo tedaj ali vsaj zelo redko, da bi bil nadškof hud na otroka.

Ni mislil, da bo papež

„Dne 17. junija 1963 je šel kardinal Montini v Rim volit papeža. Nesel sem mu na letališče v Linate ročni kovček, ki je bil zelo lahek. Popolnoma je bil prepričan, da se

bo vrnil.“ Tako je pripovedoval njegov šofer.

Mlad milanski duhovnik pa je izjavil: „Preden je šel v Rim, nam je naročil: „Ne pripravljajte ničesar, ker se bom kmalu vrnil.“ Naredil je tudi seznam oseb, ki bi jih moral sprejeti takoj po vrnitvi iz Rima. V koledarju pa je določil dneve, v katerih bo rešil nujne zadeve.

Tudi ravnatelj katoliškega dnevnika „Italija“ je 22. junija 1963 v tem dnevniku zapisal, da jih je na letališču s svojo že znano prijaznostjo pozdravil. Svoj nemir in ganjenost pa je prikrival tako, da je govoril o važnih zadevah, ki jih bo rešil drugi teden, ko se bo vrnil iz Rima.

Toda kardinal Montini se ni vrnil. Spolnila se je želja nepozabnega papeža Janeza XXIII. Bil je izvoljen za papeža. To sta slutila tudi njegov šofer, Anton Mapelli in njegova žena.

Šofer Anton Mapelli je izjavil: „Potrdilo, da bi Milan izgubil svojega nadškofa, sem imel že 3. junija 1963 približno ob sedmih zvečer, ko je radio sporočil žalostno novico, da je umrl papež Janez XXIII.“

Njegova žena gospa Mapelli, ki je bila vratarica v nadškofijski palači v Milanu, pa je povedala, da so slutili, da bo kardinal Montini papež, zaradi velike množice pisem, ki so prihajala na njegov naslov.

Ko sta šofer in njegova žena to pripovedovala, so jima ob spominu na nadškofa Montinija solze vrele iz oči.

Jezuit pater Persico o papeževi mladosti

Pater Persico, duhovnik Družbe Jezusove, rojen 1869, je 1965 pripovedoval pisatelju knjige o življenju sedanjega papeža v zavodu Leona XIII. v Milanu, da je bil od leta 1914 do leta 1917 v zavodu „Arici“ v Bresciji profesor matematike Janeza Krstnika Montinija. „Mnogo let je že od tega, ko sem učil sedanjega papeža, ki sem ga imel v svojem razredu. O njegovem poznejšem življenju pa le malo vem,“ je pripovedoval pater. Njegov učencec je ohranil svojega učitelja v zelo lepem spominu.

Ko je bil še mlad duhovnik v Rimu in je prišel v Brescijo na kratek oddih, ga je vedno obiskal. Ko je duhovnik Janez Montini postal nadškof v Milanu, ga je hodil obiskat v zavod Leona XIII. v istem mestu, kamor je bil pater Persico prestavljen. Za božič mu je vedno prinesel panettone, neke vrste potico, ki jo v Italiji uživajo o božiču. Za veliko noč pa mu je v tretje nadstropje zavoda prinesel pirhe, pobarvana jajca. Tudi potem, ko je postal kardinal, ga je dvakrat na leto obiskal. Starega patra je njegova zvestoba in ljubeznivost zelo ganila.

Pater Persico je tudi povedal, da je bil njegov učenec Montini eden izmed najbolj nadarjenih, pa tudi najbolj nerednih dijakov v zavodu „Aricci“, ker je bil slabega zdravja. Zaradi bolezni ni mogel redno hoditi v šolo. Druga ovira nerednega obiskovanja šole pa je bila prva svetovna vojna. Kadar so začela brneti in groziti letala, je prišel oče Jurij Montini in svojega sina odpeljal na varen kraj.

Na koncu pogovora je častiljivi pater omenil njegove fotografije. Prejšnje so dokazovale, da je papež res bil v mladosti bolehen. Njegove današnje fotografije tega ne kažejo več. Ker je bil sedanji papež v otroški in doraščajoči dobi tako slabega zdravja, se pater čudi, da je zdaj tako zdrav. Želel mu je, da bi papež še mnogo let živel in mogel storiti še veliko dobrega za Cerkev.

Ni dobil zlato, ampak le srebrno medaljo

Pater Zamperetti je bil velik, star prijatelj sedanjega papeža. V list svoje redovniške družbe je napisal članek o papežu Pavlu V. List je prišel v roke tudi papežu, njegovemu prijatelju. Ko je papež članek prebral, je vzkliknil pred monsenjorjem, katerega ime pater Zamperetti ni hotel povedati: „Pater Zamperetti zasluži srebrno medaljo; če bi pa molčal, bi dobil zlato.“

Nekega dne je pater Zamperetti res dobil medaljo, izdano v spomin papeževega potovanja v Sveto deželo. Toda bila je srebrna, ne zlata.

Petki kardinala Montinija, sedanjega papeža

Dominik Agasso dobro pozna življenje sedanjega papeža. Po izvolitvi kardinala Montinija za papeža nam je tudi odkril skrivnost njegovih petkov.

Vsak petek se Cerkev v prvih popoldanskih urah spominja Gospodovega trpljenja, ob treh popoldne pa njegove smrti na križu, ki jo je naznanil zvon. Tedaj je milanski nadškof izginil iz nadškofije. Samo njegov tajnik, ki ga je spremljal, je vedel, kam je šel tedaj. Obiskat je šel vsak petek ob treh kakega zelo zapuščenega bolnika, ki je v revni predmestni koči čakal smrti.

Po poročilu njegovega tajnika je nadškof Montini stopil v bolnikovo stanovanje, pokleknil in v bolniku počastil trpečega in umirajočega Kristusa. Predno je odšel, je prijazno govoril z njim, ga tolažil, mu dajal pogum in mu stregel kakor izšolan bolničar ali njegov najboljši bližnji sorodnik.

V petek, 21. junija 1963, ni nadškof in kardinal Montini obiskal nobenega bolnika, ker je bil prav isti dan v Rimu izvoljen za

papeža. Ker ni mogel v Milanu nič več obiskovati ob petkih bolnikov, je opravljal odslej to dobro delo v Rimu. Obiskoval je bolnike blizu cerkve sv. Petra.

Prav tisti petek se je v Vatikanu spet začela navada, ki je prenehala leta 1954 z njegovim odhodom v Milan. V delovni sobi novega papeža je začela ugašati pozno ponoči — zadnja — njegova luč, kakor se je to dogajalo tedaj, ko je bil mons. Janez Montini še v Rimu.

Še nekaj zanimivih podatkov o papežu

Četudi se je kardinal Montini bal biti izvoljen za papeža, je po izvolitvi odgovorno papeško oblast mirno, vdano in pogumno sprejel. Kakor papež Benedikt XV., je tudi on takoj zapustil milansko nadškofijo, šel v Rim in tam začel opravljati najvišjo službo v Cerkvi.

Ko je papež Pavel VI. napovedal svoj delovni načrt, je rekel: „Poslušali bomo globoke besede današnjega sveta.“ To napoved vestno spolnjuje. Ponoči, ko je sam, pozorno poslušá glasove vsega sveta, glasove mirnih in zanesljivih, zvestih katoličanov, glasove nezadovoljnih, nemirnih in zbeganih vernikov, glasove ljudi, ki nepremišljeno hodijo po novih nevarnih potih. Poslušá tudi glasove brezbožnikov, obtožbe Cerkve in njihovo smešenje

nadnaravnega duha. Poslušá glasove kritike, stiske, bede in obupa.

Nekateri mislijo, da so razmere, v katerih je vladal papež Leon XIII., podobne današnjim, v katerih vodi Cerkev papež Pavel VI. Sklicujejo se na izredni kulturni in znanstveni napredek. Vendar so razmere zelo različne. Ves svet je danes bolnik. Muči ga strah in obup, ker vidi, da mu preteklost ni mogla zagotoviti boljšega bolj srečnega in človeku primerne življenja. Papež v Vatikanu stoji vsak dan do pozne noči pri tem nenavadno resno bolnem bolniku. Poslušá njegove tožbe, vzdihne in krike. Streže mu, mu ponižno služi in ga rešuje.

Dela sedanjega papeža ne odločajo ure in dnevi, ampak stiska in beda vsega človeštva. V molččih avdiencah ne sprejema in ne poslušá samo bogoslovnih učenjakov, ampak tudi tiste, ki ne verujejo, se zanima za težave, ki jih imajo, jih ne obsoja, ker nimajo vere, ampak jih hoče pripeljati do nje.

Od 21. junija 1963 so vsi dnevi papeža Pavla VI. postali petki. Vsak dan poklekujú k postelji vélikega bolnika, vsega človeškega rodu in ga rešuje z besedo in delom. z žrtvijo svojega življenja, s svojo vero, upanjem v križanega, od mrtvih vstalega in zmogoslavnega Odrošenika sveta. Rešujmo z njim tudi mi današnji svet nevarnih ran in bolečin.

Kriza v Cerkvi rodi tudi sadove

Povsod so danes ljudje, ki se vznemirjajo zaradi sedanjega položaja Cerkve. Tisti, ki gledajo nanjo od daleč, ker se nikoli niso zavedali, da so otroci Cerkve, se zanimajo za to vprašanje le toliko, kolikor za vojsko v Vietnamu in zadovoljno napovedujejo njen propad. Dobri ljudje pa so prestrašeni kakor apostoli med viharjem na morju, ko so zbudili Jezusa in mu klicali: „Gospod, reši nas, potapljamo se!“ Vendar Kristus, ki se nikoli ne oddalji od Petrove ladje, tudi danes odgovarja: „Kaj ste boječi, maloverni?“

Ponovno se ponavlja zakon nihanja. Tako kot v književnosti,

umetnosti in modroslovju ena prenapetost povzroči odpor in nasprotno prenapetost, tako je tudi zgodovina verskega življenja polna teh pretresov.

Prav do zadnjih let smo polagali preveliko važnost na zakone in predpise. Ko je Cerkev hotela ta jez nekoliko odpreti, je iz nje ga vdrla voda s tako silo, da je ni bilo mogoče več zadržati.

Vendar ni vse slabo, nad čimer se nekateri pohujšujejo. Različna mnenja med bogoslovnimi znanstveniki v stvareh, ki niso bistvene za versko resnico, morejo zbegati vernike, ki gledajo na nas kakor na vojake pri paradi. Kljub temu so ta mnenja obogatila katoliško mišljenje in pripomogla, da smo bolje ločili verske resnice od gotovih mnenj, ki so se ponavljala zato, ker ni bilo nikogar, ki bi jih zavrnil. Tudi posvetni duh, ki vedno boli obima svet, je v blagor Cerkvi, četudi ruši mnogo dobrin, ki so bile nekdanj veliko vredne.

Koncil je tudi hotel spremeniti razmerje med podložniki in cerkvenim načelstvom z dialogom in s tem, da je poklical k sodelovanju pri vladanju Cerkve škofovske sinode, škofovske konference, svete in odbore. S tem je uvedel koncil v Cerkvi neke vrste demokracijo. Javnemu mnenju se je tudi priznala pravica, da spozna probleme svete Cerkve in tudi ta, da njegove želje po družbenem obveščanju pridejo do cerkvene-

ga načelstva in do vsega božjega ljudstva.

Vendar te upravičene spremembe v tem posebnem trenutku sveta so opravičevale nevarne prestopke. Papež večkrat govori o neki vrsti krize, ki bi mogla postati usodna ne samo za zgodovino, ampak še bolj za slavo Kristusovega imena in za zveličanje mnogih, zelo mnogih duš.

Kriza mišljenja, ki je značilna za to dobo sprememb, je povzročila, da so izgubili trdna načela tisti, ki niso znali naravnati novih smeri bogoslovne znanosti v okvir nespremenljive vere. Na drugi strani pa razmere zahtevajo, da je duhovnik v ožji zvezi s svetom, tako da so mnoge obrambe proti skušnjavam v nekaj letih odpadle, razen preudarne duhovne priprave na nove razmere.

Kljub temu je cerkvena kriza po načrtih božje previdnosti rodila izredno dobrino: odgovornost laikov. Dokler je bilo mnogo dobrih duhovnikov, verniki niso bili delavni, ampak pasivni. Danes jih kliče na delo potreba. Vedno bolj se zavedajo, da so tudi oni deležni Kristusovega kraljevega duhovništva. Žene prej niso smele brati berila ali streči pri maši. Zdaj že izvršujejo različna opravila: vodijo duše, pridigajo, vodijo bogoslužje božje besede, delijo obhajilo ali ga nosijo bolnikom, sodelujejo pri različnih ustanovah, upravljajo župnije in celo poučujejo svete vede.

Drugi odličen sad „upora duš-

nih pastirjev“ je spolnjevanje škofov. Vedno bolj se prizadevajo, da bi se približali ljudstvu, stopili z njim v dialog ali dali pričevanje o evangeljski preprostosti in nesebičnosti. Odločno in včasih predrzno delovanje nekaterih podložnikov je škofom dokazovalo, da v teh časih ne morejo vladati brez dialoga s svojimi duhovniki, pa tudi na druge je vplivalo, da so začeli bolj spoštovati svoje duhovništvo.

Kakor vidimo, ta kriza, ki žalosti papeža, ni v škofih ne v laikih; četudi bi mogli navesti posamezne slučaje. Vendar tudi ne smemo misliti, da je slab duh v vseh duhovnikih. Mnogo jih ima neizmerno ljubezen do Kristusa in do Cerkve tudi med tistimi, ki se razburjajo, ker vidijo, da se ne izvaja obnova, ki jo zahtevajo. Na drugi strani pa tisti, ki so odšli zato, ker so nosili svoj poklic kot butaro na rami, pospešujejo naravno izbiro. Ista lahкота, s katero so mogli zapustiti svoj poklic, je naredila te, ki so ostali, bolj pristne in potriene v posvečenju in jih postavila na stražo, da ga bolj skrbno varujejo, kakor pravi sveti Pavel: „Kdor stoji, naj gleda, da ne pade.“

Proti pričevanju tistih, ki odpadajo, imam pravico, da naveдем vsaj svoje osebno pričevanje: Zelo sem srečen, da sem mogel kot drugi Kristus posvetiti svoje srce Cerkvi. In več tisoč duhovnikov pravi z menoj isto.

G. M.

V ♥ DRUŽINI

Srečanje s človekom

Srečati na svetu človeka je mnogo in se redkokdaj zgodi. Sicer boste rekli, kamorkoli pogledaš in tako dalje. Toda jaz imam v mislih človeka, ki ga začutite sredi množic in sredi sveta samega, posvečenega s plamenom dela za skupnost, brez prestopka se obnavljajočega iz živih vrelcev svoje narave, iz tiste prave in edino resnične rasti, ki se radi nje drevo prerije skozi goščo k soncu, ali pa se cvetlica skriva v senco, da je njen vonj bolj svež in opojen. Tistega, ki je zaradi svojih neposrednih zvez do sočlovčka, svet za sebe, ki nikdar ne čutite njega samega, pač pa le njegovo pot in delo. Je izraz sebe, izraz v posodo enega življenja strnjjenih idealov in poti do njih. No — težko je razlagati, — so občutki, ko hodiš z besedo okrog njih in jih ujameš vanjo — poveš dvakrat preveč in označiš premalo. Vseeno. Mene je obraz te osebnosti pritegnil, da sem ga poiskala v sanmartinskem domu, in motila pri čiščenju dvorane po prireditvi. Tako preprosto mu je tekla govorica, da začutiš iz njegovih besed dih znanih utripov in vesel sprhed po dragi domači pokrajini. Kakor da zajema iz polnega vodnjaka, je odgovarjal na stavljenja vprašanja gospod Smersu.

Znano nam je, da že dolgo delate v raznih organizacijah. Kaj Vas je ragnilo k temu, da ste se posvetili organizacijskemu delu?

Prijatelji in sošolci so me že zgodaj pripeljali v razne organizacije: v dijaško kongregacijo v Ljubljani, ki jo je vodil p. Ramšak D.J., v Slovensko dijaško zvezo, ki jo je tedaj vodil g. Miloš Stare, v orlovsko organizacijo, v kateri sta bila tedaj vodilni osebnosti poznejši škof dr. Gregorij Rožman in prof. Ernest Tomc. Prof. Tomc nam je na orlovskih vodstvenih tečajih in v zasebnih razgovorih neprestano govoril o pomenu organizacije, o načelih organizacijskega dela (zlasti o potrebi edinosti, enotnosti in discipline), nam razlagal, v čem je skrivnost organizacijskih uspehov in pri tem kazal na primere svetovnih industrijskih organizacij (Ford, Singer in dr.). Prepričan sem, da sem tu dobil veselje do dela v organizacijah.

Pravite, da ste že zgodaj začeli delati v slovenskih katoliških mladinskih organizacijah. Kdaj pa so se pravzaprav razvile te organizacije?

Začetki teh organizacij segajo v čase pred prvo svetovno vojno. Močno pa so se razvile po koncu prve svetovne vojne. Veliko zaslugo je imela pri tem zlasti mlajša slovenska duhovščina, ki se je z izredno požrtvovalnostjo vrgla na delo v mladinskih organizacijah. Silen razmah je dosegla orlovska organizacija. Ni bilo fare brez orlovskega odseka in orliškega krožka. Lahko trdim, da je prav ta organizacija bistveno preobrazila Slovenijo. Fantje, ki so se v njej izobraževali, so pozneje prevzeli vodilna mesta v slovenskem javnem življenju: v gospodarskem, socialnem in političnem (večina županov je izšla iz orlovske šole). Ta mladina je prevzela tudi skoraj vse breme poznejšega protikomunističnega boja na svoje ramena.

Kaj je dajalo predvojni mladini in njenim organizacijam posebni zagon in veselje do dela?

Dve stvari sta, ki dajeta mladini življenjsko silo: ambicioznost na čni in uporni duh na drugi strani. Zato je treba mladini dajati priložnost, da se pokaže, da se uveljavlja, da se postavi. Je mnogo načinov, kjer se mladina lahko pokaže v javnosti. Eden izmed teh je tudi telovadba in šport. Telovadba je zajela tisoče in tisoče slovenskih fantov in deklet, ki so bili povezani v močni organizaciji, ki jim je poleg telovadbe nudila tudi drugo duhovno hrano. — Zagona so dajali mladini tudi razni politični dogodki, ki so npr. dušili svobodo in preprečevali ali ovirali delovanje slovenskih katoliških mladinskih in tudi drugih organizacij. Taki ukrepi so razvneli

v mladini duha odpornosti in veselja do tajnega delovanja, ki je vedno imelo svojo mikavnost.

Kakšno je bilo doma razmerje med starimi in mladimi?

Spori med starejšo in mlajšo generacijo so vedno bili in vedno bodo. Vendar si upam trditi, da so bili ti spori na Slovenskem kaj malenkostni in v kolikor so obstojali, so jih — kar se je pozneje izkazalo — povzročali komunistični agenti, ki so se vgnezdili v katoliške mladinske organizacije. Zasluga za lepo razmerje med starimi in mladimi gre tistim številnim starejšim, izkušenim javnim delavcem, ki so nesebično sodelovali z mladino.

Kako gledate na organizacijsko življenje med slovenskimi emigranti in zlasti slovensko mladino?

Veselje do organizacijskega življenja peša. Delati v organizacijah pomeni žrtvovati se za bližnjega. Individualistični in materialistični duh, ki danes povsod prevladuje in prodira tudi med naše ljudi, pa seveda ne pospešuje duha požrtvovalnosti. Zato vidimo v organizacijah vedno manj ljudi in skoraj povsod iste idealiste. Pomanjkanje delovnih odbornikov v naših organizacijah je vedno bolj pereče.

Slovenska mladina tu v zdomstvu raste v drugačnih razmerah, kot je rastle doma. V Latinski Ameriki je npr. kaj malo smisla za urejeno organizacijsko življenje in tudi malo smisla za sodelovanje s starejšimi. Razumljivo je, da se ta duh širi tudi med slovensko mladino, čeprav je treba z veseljem priznati, da je med slovensko mladino še vedno precej idealistov, ki uspešno vodijo razne mladinske organizacije.

Kako vcepiti slovenski mladini več smisla za organizacijsko življenje?

Najprej tako, da se starejši ne zapirajo v svoje zaprte kroge, ampak se družijo z mladimi, se zanje žrtvujejo in jim pomagajo. Dalje je potrebno mlade pritegniti k delu, v odbore, poslušati in upoštevati njihove želje. Sporov, ki so med starejšimi, ne prenašajmo med mladino. Poskušajmo mladino navdušiti za velike nardne in verske ideale. Pomagajmo jim organizirati mladinske prireditve. Ne vsiljujmo jim svojega načina življenja in ne pripovedujmo jim, da je bilo v naših časih tako in tako... Poskušajmo jim organizirati lepo počitniško življenje (po zgledu dr. Hanžliča).

Gnezdo, kjer je doraščal, dorastel in delal, je razdrto. Nekam težko mu je, ko se duh poigrava s spomini, zdaj se

mu nasmehne ta, zdaj oni obraz, prekrasen ples podob, ki so vendarle samo še senca. Čimbolj se izgublajo obrisi nekdanjih dni v daljavi, s tem večjo ljubeznijo jih obletava sinja misel, kajti njegovo delo je povezano z njimi, njegovi uspehi in napor, njegova velika doživetja in tudi življenje, ki se odteka vsak dan sproti, včasih nevšečno in grenko, pa se mu kljub temu zdi kot zlata perut ptice, ki ne bo nikdar več gnezdila pod njegovim krovom.

Bogdana Zupanova

5. kramljanja

Srečali sva se nepričakovano in se zapletli v pogovor.

O slovenski šoli.

„27 otrok imam v razredu,“ mi pravi, „a so tako različni. Eni zelo dobro obvladajo slovenski in imajo tudi druge pogoje za napredek. Z njimi je pravi užitek delati. Potem je nekaj otrok, ki so pravo nasprotje. Z vsakim posebej bi se morala ukvarjati, da bi se premaknili naprej. In so še tretji — skupina fantičev — ki so ugotovili, da se dajo trenutki, ko sem zaposlena z drugimi, prav dobro porabiti za njihovo osebno zabavo.“

„Kaj praviš na to?“

Govorili sva in razpravljali o stvari, ki nama je obema pri srcu, in si izmenjali še marsikatero misel, dokler naju ni mraz opozoril na ločitev.

Ne vem, če sem tistikrat odgovorila na stavljeno vprašanje. A čutim, da moram v sebi najti cel odgovor. In da bi morala dati odgovor na to vsaka slovenska mati, vsak slovenski oče.

Kaj pravimo starši k delovanju slovenskih šol?

Morda kaj pravimo, morda ne pravimo nič. Morda imamo besedo priznanja in opore, morda le kritike. Morda se spomnimo nanje, kadar prizadenejo naš žep, naš čas ali našo čast.

In to bi bilo malo, tako bore malo. Slovenska šola potrebuje in zasluži več, mnogo več.

Sicer med nami verjetno ni družine, ki bi slovenskim šolam ne priznala pomembnosti. Pač pa imamo starši gotovo premalo zavesti, kako odločilno je pri njihovih uspehih naše sodelovanje.

Najprej je družina tista, ki ustvari — ali ne ustvari — otroku temelj, na katerega gradi pozneje šola. To je: posreduje mu rodni jezik, slovensko čutenje, pripravljenost za učenje. Brez tega ni mogoče delo v šoli, kot ni mogoče zidanje stavbe brez trdnih temeljev.

Z otrokovim vstopom v šolo se delo staršev nadaljuje. Pri otroku ustvarjajo pogoje za slovensko učenje s tem, da razvijajo in utrjujejo njegov besedni zaklad z dosledno živo besedo, z navajanjem k branju in življenju v slovenski družbi. Zanimajo se za delo in življenje v šoli, za naloge, za učenje. Zelo koristen je za starše in otroka od časa do časa obisk v šoli, ko otrok tega ne pričakuje. Marsikateri mamici se pokaže otrok v drugi luči, kot ga je do tedaj poznala. Posebne važnosti je moralna opora staršev našim šolam. To je: razumevanje in podpiranje v vseh ozirih; tudi v primeru, ko gre za morebitno pomanjkljivost, da jo tolmačimo vodstvu in ne otroku. Posebna prilika za sodelovanje so sestanki staršev, kjer naj bi si izmenjali misli oboji, ki se trudijo za isto — naše otroke — to so učiteljstvo in starši.

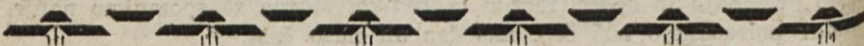
Res je, da nam navedeno sodelovanje prinaša novega dela, novih skrbi poleg že tolikih, ki jih imamo pri vzgoji. A je tudi res, da je prav to naše delo eno najbolj plodovitih in najbolj važnih. Z ljubeznijo in trudom starši in učiteljstvo vcepljamo in oblikujemo v otrocih tisto, brez česar bi bila njihova osebnost — naj se v življenju še tako visoko povzpne — okrnjena. Brez česar bi ji manjkalo nekaj bistvenega, nekaj, kar ji po naravi in po ljubezni dedov pripada.

Mislimo na to, ko od sobote do sobote naši otroci odhajajo in se vračajo iz svojih slovenskih šol — nižjih in višjih — hvaležni Bogu in skupnosti, da moremo v svobodi vzgajati svoje otroke za tisto, kar nam je najvišje: za Boga, za svoj narod in njihovo osebno srečo.

Naše zadoščenje pri tem ne bo majhno.

Naš odgovor ne bo težak.

M. B.

za mladino

Sprejmi veselje

Pred kratkim sem srečala prijateljico; veselo sem jo pozdravila, pa mi je kar zamrl nasmeh, ko sem opazila njen žalosten obraz.

„Se ti je kaj zgodilo? Te je kdo razžalil?“

„Ne, ne, nič posebnega mi ni, kar tako se mi pač ne ljubi smejati. Nezadovoljna sem sama s seboj, s celim svetom.“

Vse prizadevanje, da bi jo spravila v dobro voljo, je bilo zaman. Žal mi je bilo njenega žalostnega obraza, saj je mladost vendar nerazdružljivo povezana z veseljem.

Pošiljam ti, mlada prijateljica, mladi prijatelj, nekaj Quoistovih misli o veselju.

Boriš se, se žalostiš, se trudiš, da bi dosegel srečo. Podoben si tekaču, ki hoče zmagati na tekmi, ne da bi vedel, kje je cilj.

Ustavi se in poišči svojo pot.

Vse tvoje bitje teži po sreči. Bog je prižgal v srcu vsakega človeka to žejo in lakoto. Ustvarjen si za srečo in ta plamen v tebi je božje vabilo, ki ti prihaja iz večnosti.

Če hočeš, boš srečen.

Obstoja veseljačenje — ugodje in veselje.

Ugodje je sreča telesa, veselje duše. Ne zadovolji se z ugodjem, nikoli te ne bo nasitilo. Ugodje živi kratek trenutek, nato umre.

Veselje je duhovno, ne more umreti, sprejmi ga, občutil boš okus večnosti.

V življenjskih težavah, trpljenju, preizkušnjah, smrti, imaš pravico, da jočeš, vendar se ne loči od duhovnega veselja. Ugodje res ne more živeti, kjer je trpljenje; duhovno veselje pa vendar lahko prebiva ob največjem trpljenju.

Žalosten si. Zakaj? Nihče ni

opazil tvojega dela, tvojih uspehov, tvojega napora. Rad bi se razgovoril, pa te nihče ne poslušaja, nihče ni pozoren nate. Prosi Boga odpuščanje za svojo žalost; potem bodi pozoren na druge. Zanimaj se za njihovo delo, občuduj njihove sposobnosti. Nehote te bodo drugi osvobodili in ti ponudili veselje.

Zakaj danes nisi veder? Ne veš? Daruj Gospodu svojo utrujenost, izmučenost, stare skrbi, ki se kopičijo v arhivu tvojega srca. Potem se nasmej sestri, očetu, mami, dekletu, sosedu, sošolcu, trgovcu, nato smej se, nasmehni se in tvoj nasmeh bo privabil veselje, ki se je oddaljevalo.

Veselje se prične v tistem trenutku, ko prenehaš iskati samegaga sebe in svojo srečo, da jo preskrbiš drugim.

V nemirnem človeškem srcu je želja po sreči, le želja po Bogu.

Veselje cvete na vrhu predaje, ta predaja pa zahteva samopoznabe, umreti samemu sebi. Na ta način veselje na novo zaživi prav v trenutku, ko smo se mu odrekli.

V Kristusu in s Kristusom je skrivnost veselja.

Kje je tvoje prijateljstvo s Kristusom? Trdnost teh vezi označuje življenjsko silo tvojega veselja.

Samo v Bogu je veselje, ker je samo v njem tudi predajanje.

Bog je Vselse. Če se predaš Bogu, se predaš Veselju.

Priredila M. M.

Moja zgodba

Nova služba mi je všeč. Spet sem postala bolj vedra. Gospodar je sicer zelo zaprt, mrzel, kot bi bil iz ledu izsekan, ampak zelo obziren in fin... Se bom že privadila... Prišla sem do tega, da se človek sčasoma vsemu privadi.

Govorila sem z mamo:
„Veš, mami, opazila sem, da so se pri nas vsi, razen tebe, strašno spremenili.“

Mama mi je z nasmeškom odgovorila:

„Čudno, prav tako tudi oni mislijo o tebi...“

Potem je s povešenimi očmi pletla naprej začeto jopico:

„Ne vem, kako bi ti rekla, zdi se mi, da si morala v zadnjem času veliko trpeti, dragi otrok, moja mala Pegica...“

Dragi otrok, moja mala Pegica...

To besedo sem si z vsem srcem že dolgo želela spet slišati... Naveličala sem se tega, da so me imeli za odraslo, za pogumno, za vsem izkušeno, sita sem bila tolikih polomij... Saj se niti ne spomnim

ne, kdaj sem se zadnjič smejala. Srce mi je plavalo v solzah razočaranja in žalosti...Potrebovala sem, da bi me nekdo spet imel za majhno punčico in mi rekel: „Pegica, otrok moj...“

Potem se je zgodilo, kar si nisem nikdar upala misliti, da bi se moglo zgoditi vpričo mame. Iz grla mi je bruhnil silovit jok, ki mi je stresel celo telo. Solze so mi zalile oči.

Ne vem, odkod sem dobila toliko moči. Kar bruhalo je iz mene. Mami sem vse do zadnjega povedala.

Čisto vse: o živordeči obleki, o varietetnem gledališču, o Sartrovih knjigah, o senčniku na nočni omari s Picassovimi risbami in o Marijanovi strahotni izpovedi, takrat, pod tisto ledeno ploho: da je ločen!... Mamica... on ločen... Kaj si boš le mislila o meni?

Mama je odložila pletenje. Začela mi je z mehko roko gladiti lase, kakor tedaj, ko sem bila še osemletna porednica. In kaj mi je rekla?:

„Kar mislim, je to, da si bila zelo pogumna. Moja preljuba Pegica, zelo si bila odločna, ko si Marijanu zavpila NE... Vidiš, tvoja prirojena in privzgojena poštenost je bila močnejša, kakor vajina na novo spočeta ljubezen. Zelo sem ponosna nate.“

„Joj, ne, mama!... Nikar tako. Name ne moreš biti ponosna. Saj nisem jaz rekla NE... Ustnice so reš izustile NE, a ne, da bi

jaz hotela... Bila sem le preprosta gledalka strašne drame, ki se je tako hitro zapletla in razpletla... In povrh še to: če bi me tisto noč po telefonu klical Marijan, in ne tisti idiot, ki je iskal garažo, bi mu z vsem srcem zavpila: Vrni se, Marijan, pridi nazaj, dragi!...“

„Dobro,“ je rekla mama, „če se ti zdi, da sama od sebe nisi imela poguma, da bi Marijana zavrnila z NE, potem moraš priznati tisto dobro notranjo silo, na katero si morada že pozabila, srčica moja.“

Prekinila sem jo in izjecljala:

„Bog? Da bi čutila tedaj v sebi njegovo voljo? To že. Jasno: misel na Boga mi je pomagala. Saj verjamem, da je on povsod, posebej da skrbi za človeka...“

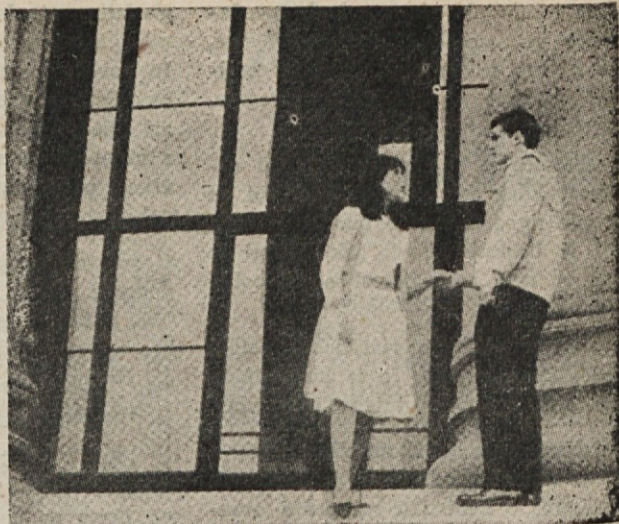
Ampak dejansko se tako malo menim zanj. Že nekaj mesecev nič ne molim. Zakaj naj bi se potem on brigal zame? Zakaj me je moral tako nasilno iztrgati iz zanke, v katero sem sama silila? Saj ni bilo treba drugega, kot da bi me pustil utoniti v umazanem morju v katererega sem se sama lahkomišljeno spustila.

Toliko slabše zame, konec koncev je to šele začetek novega, morda dobrega življenja...

„Silva, verjemi, da tisti, ki je dal življenje zate, te ne bo pustil same sebi prepuščene... In On ne bo zapustil tistih, katerim je dal lastno Mater za mater...“

Bo še

ZAROKA JE ZVEZA ZA NAPREDEK

Zakaj bi se mogle samo dežele povezovati v zvezo za napredek? Tudi poedinci morejo in morajo poskušati z zvezo za napredek. In to poskušajo vsak dan.

Če se trudijo za gospodarski napredek, ustanovijo trgovsko podjetje. Če želijo kulturni napredek, ustanovijo akademijo. Če bi radi dosegli telesno spopolnjenje, spravijo k življenju športno ekipo.

Človek je po svojem bistvu ustanavljalca zvez za napredek. To je že bil veliko prej, preden je predsednik Kennedy zasnoval sistem medameriškega sodelovanja in pomoči.

Že od starih časov zemskega paradiža sta se moški in ženska

povezovala, da bi napredovala, — včasih pa, da bi propadla.

Glede zaroke in zaročne dobe je bilo danih že nešteto definicij, ki bi zadovoljile vse okuse. Pa vendar zaročna doba le še ni dokončno opredeljena. Tam namreč, kjer se začenja ljubezen, se začenja neizrekljivo in nedopovedljivo. Zaroka je zveza za napredek. Ta opredelitev je točna in zelo v skladu z novim stilom človeških odnosov.

Tako v intimnem področju dveh zaljubljenec kot v obširni geografiji kakega kontinenta je nujno potrebna povezava, če hočemo napredovati.

Disjunkcija je jasno kot beli dan: ali se zvežemo za napredek

ali pa se razidemo za uničenje. To dobro vedo zaročenci, zakonci in vladarji.

Formula predsednika Kennedyja je čudovita kot publicistično geslo, je pa enako nujna kot zahteva sožitja.

Če bi se zaročenca povezala, da bi postala boljša; če bi se zakonca združila, da bi se spopolnila; če bi dežele gradile mostove čez svoje ločilne prepade...

Ljubezen se rešuje — enako kot svet — s podobami. In človek ne ve, kje mora biti bolj prefinjena in premetena diplomacija, ali v razmerju dveh oseb, ki se ljubita, ali v razmerju dveh narodov, ki se sovražita.

Noben namreč ne napreduje sam, niti najbolj mogočna dežela na svetu, niti najbolj samozavesten in samovšečen zaročenec. V zvezi in povezanosti je skrito tako tvorno kot duhovno zboljšanje posameznikov in narodov.

V ta namen se tudi iščeta fant in dekle. Prepričana sta, da jima zaročna zveza pomaga k zboljševanju.

Zaročno razmerje rodi obilne sadove obema zaročencema, kot je vsaka zakonita družba nujno blagodejna za svoje člane. Ni oseba zaradi družbe, ampak družba mora biti v službi osebe.

Zaroka, ki ne bi bila v blagor nobenemu izmed obeh, ki jih ne

bi delala bolj uravnovešene, bolj plemenite, bolj duhovno zrele, ne bi bila zveza za napredek, ampak pajdaštvo za propast, ki ga je treba čimprej razdreti. Trgovino, ki ne nese, je treba opustiti, so menili skušeni ljudje.

Kakšne napredke podpira zaroka? Najprej tvarnega. Kadar se fant pripravlja na poroko, se veselo prizadeva, da bi vestno spolnil svoje študentske dolžnosti, da bi dostojno dosegel svoj poklic, da bi delal uspešno in kaj prihranil za svoj prihodnji dom. Kadar zaročenka ljubi, se trudi, da bi se usposobila v tistih umetelnostih, po katerih bo lahko postala kraljica čistega in urejenega doma.

Zaročno razmerje je bilo tako vzpodbudna prilika za napredek, da je našel v njem zaročenec spodbudo za gospodarsko pripravo, ona pa rodoviten čas za pripravo na gospodinjstvo.

Poleg tvarnega napredka je tudi duhoven. Dobri zaročenci dobro vedo, da je njihova zakonska sreča v živem odnosu do napak, ki jih iztrebijo, in do tistih dobrih lastnosti, ki jih gojijo v zaročni dobi.

Tisti fantje, ki rečejo svojim dekletom, da so v njih našli spodbudo in oporo za lastno izboljševanje in navdih za čisto življenje; tisti zaročenci, ki si medsebojno pomagajo pri oblikovanju značaja in premagovanju nečimrnosti in samoljubja, ali se

medsebojno navajajo k plemenitosti in čistosti, so doumeli, da je zaročno razmerje uspešna šola za naravno spolnitev.

Tisto, česar ni dosegel ne oče ne prijatelj, je dosegla dobra zaročenka in ta velikodušni zaročenec, ki sta napravila iz ljubezni zvezo za medsebojni napredek.

Tisti, ki so odgovorni za sodelovanje med deželami, imajo navado, da se zberejo, da pregledajo svoje programe, primerjajo prizadevanja in uresničijo načrte.

Tudi zaroča potrebuje načrte dela in pregled dejavnosti. Ljubezen mora sklicati na shod fanta in dekle, da ugotovita, če ju njuno zaročno razmerje vodi v mnogovrsten napredek njunih osebnosti ali pa hromi njun zanos in polet za ideali.

Bog potrebuje srca mladih ljudi, da bi gradili srečne domove in nov boljši svet. Tako srečne in nove, kot je obličje ljubezni.

Poslovenil J. Š.

MLADINSKA RISTA

Izdala sem svoj poklic. Bog me je hotel redovnico, pa mi je manjkalo vere in poguma za to, in rekla sem ne. Je to greh? Poročila sem se in sem srečna ob svojem možu in družini, le misel na zapravljeni redovniški poklic mi večsih greni življenje. Zdi se mi, da sem oddaljena od Boga. Ali sploh smem pristopiti k obhajilu?

Jasno spoznanemu redovniškemu ali kakršnemukoli poklicu bo dober božji otrok res sledil. Ne gre tu predvsem za vprašanje greha ali ne-

greha, ampak za velikodušnost v odzivu klicu milosti. Notranji klic milosti je namreč tisto, kar je za dobrega kristjana končno merodajno. Zunanje prepovedi in zapovedi božje so le skrajni mejniki minimalnih božjih zahtev, ki se jih mora človek držati, če hoče sploh še ostati v božji ljubezni. Nad moralnim minimalizmom pa je za kristjana pravi zakon življenja božja notranja milost, ki ga vabi k višjemu in večjemu, seveda vsakega po svo-je.

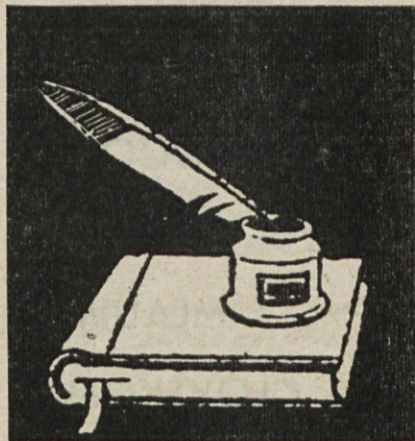
Ne vem, kako ste Vi gotovi svojega klica za redovniški stan. Vse kaže, da Vas je Bog nasprotno klical v zakonski stan; saj sreča in zadovoljstvo, ki ga v njem uživata, pričata, da ste na pravem mestu. Bog namreč hoče našo srečo že na tem svetu. Za redovniški stan je treba namreč jasnega in nedvornega klica, v drugačnem primeru je treba ubrati bolj običajno pot, ki je prav pot zakonskega stanu. Pa tudi če bi se, recimo, res zmotila oz. odklonila božji klic, Vam sedaj ne kaže drugega, kot da v zakonskem stanu, ki je dokončen, skušate živeti res krščansko življenje in skrbeti za dobro svojega moža in otrok, ter preostali čas uporabiti še za kakšen izvendružinski apostolat. Tako boste gotovo izpolnili sedanjo voljo božjo. Na noben način pa ne opuščajte svetega obhajila, s tem bi gotovo ne delali Bogu veselja.

Starši me nagovarjajo v poklic, za katerega ne čutim nobenega nagnjenja. Oni bi radi videli, da bi jaz nadaljeval družinsko tradicijo in ostal pri obrti, ki so jo oni izvrševali.

Odg.: Katoliški moralni nauk brani svobodo otroka, ko gre za izbiro poklica in življenjskega stanu. Tu se mora otrok sam odločiti. Res je sicer, da so se otroci dolžni s starši posvetovati v tej zadevi, in sicer ne le zato, ker in v kolikor potrebujejo gmotno pomoč, da morejo uresničiti svoj načrt, ampak predvsem zato, ker so starši prvi in najbolj naravni svetovalci svojih otrok. Le kadar bi otroci že vnaprej vedeli, da jim bodo

starši svetovali kaj proti božjemu zakonu, bi se morali odpovedati resnemu posvetovanju z njimi. Vendar naj bi vsekakor poskušali od staršev dobiti pristanek (v obliki posveta z njimi) za svojo odločitev. Če starši odrečejo svoj pristanek, otroci zato ne smejo opustiti jasno spoznanega klica za določen stan, pa tudi že gre za duhovniški ali redovniški stan. Isto velja seveda tudi glede svetnega poklica, kar je prav Vaše vprašanje. Tudi v tem pogledu se otroci niso dolžni brezpogojno držati volje ali želje svojih staršev, če namreč po resnem premisleku spoznajo, da je želja staršev neizvedljiva ali pa da bi pomenial zanje breme skozi vse življenje. Ker gre v tem primeru za odločitev celega življenja, starši ne morejo otrokom vsiliti svoje volje, s tem bi prekoračili od Boga jim dano avtoriteto.

A. K.

RAZGOVOR
MED
TEOLOGOM
IN
MLADIM
v
CLOVEKOM

Vera je najbolj osebna človekova zadeva. V odločitvi zanjo ali proti njej ne moremo eden drugega nademestiti. In vendar se zdi, da pri večini ljudi to odločitev store že v otroških letih starši. O tem vprašanju se razgovarjata teolog in nekdo, ki ga mi kratko imenujmo 'ugovornik', ker pač ugovarja teologu.

Ugovornik: Pravite, da je vera najbolj osebna odločitev vesti. A če je bil človek vzgojen v neki veri, potem je s tem brez lastne odločitve prevzel vero svojih staršev. Ali bi ne bilo bolje, da bi se mlademu človeku do kakšnega 16. leta sploh ne govorilo o veri, ker bi tako brez vsajih „predodločitev“ lahko sam izbiral svojo vero.

Teolog: Moja prva težava k temu predlogu je tale: mladostnik bi moral v svojih letih — Vi ste rekli nekako 16 letih — začeti preučevati vsa mogoča verstva, da bi se potem odločil za tisto, ki bi ga imel za resnično. Kako naj namreč izbiram, če ne poznam, med čem naj izbiram. Taka izbira ne bi bila resna število verstev pa je silno veliko.

Ugovornik: To ne bi bilo potrebno, ker večina verstev sploh ne pride resno v poštev. Gre samo za velika verstva, ki imajo že na prvi pogled veliko verjetnosti zase, da je eno izmed njih pravo, npr. katolicizem, protestantizem, islam in budizem.

Teolog: Prav! Opozorim Vas najprej na dejstvo, da je v Vašem

vprašanju nekaj predpostavk, ki se jih morda sami komaj zavedate. Najprej tale: Denimo, da bi Vaši starši sprejeli Vaš predlog in ne bi izbrali nobene vere za svoje otroke. Toda ničesar izbrati, je že izbrati! Ne mislite, da je to le besedna igra, s katero se bočem izogniti odgovoru. Ne! Kar pomislite: če starši vzgajajo svoje otroke popolnoma brez vere, potem s tem nanje skoro prav tako močno vplivajo, kot če bi jih vzgajali k veri. Dejansko jih namreč vzgajajo k neveri, k brezbrizičnosti do tega tako važnega vprašanja v življenju.

Ugovornik: Ne mislim, da bi starši ne smeli nič storiti v tem smislu. Nasprotno, vzgajati bi morali svoje otroke k enakemu spoštovanju do vseh verstev.

Teolog: Bojim se, da je to možno le v teoriji, ne pa v praktičnem življenju. Vaši starši so namreč živ! ljudje, drugače povedano, so ljudje z nekim določenim verskim prepričanjem — kakršnokoli naj to že bo — ki ga z dušo in srcem smatrajo za pravo, sicer bi se ga ne držali. Je tako?

Ugovornik: Da!

Teolog: Prehajam k Vaši drugi predpostavki, najvažnejši. Kaj pa sploh razumete pod besedo „vera“? S svojimi besedami vzbujate vtis, kot da je za Vas izbirati vero nekaj podobnega kot izbrati novo obleko ali pa novo kravato. Vem sicer, da ne mislite tega tako kruto in enostavno, a vendar me zanima bolj

podrobno, kaj umevate pod besedo vera. Morda sistem resnic, s katerimi se strinjate ali pa tudi ne? Vse to ceremonij in običajev, ki pa nimajo nič opraviti z vsem ostalim našim življenjem? Če za Vas vera ni drugega kot to, potem je Vaš predlog res izvedljiv. A za vsakega zavestno živečega človeka je vera neprimerno več: vera prešinja vse njegovo življenje, njegovo mišljenje, čustvovanje in delovanje. Vera ni le eden izmed toliko predalčkov v njegovem življenju, ampak je duša vsega njegovega zavestnega življenja.

Če pa je vera to — in le to je res vera — potem pa je Vaš načrt neizvedljiv. Starši bi morali namreč prenehati biti to, kar so. Kajti vse njihovo življenje, ki ga živijo dan za dnev in uro za uro, je že nujno versko vplivanje na otroke. Poskušajte si konkretno predstaviti to stvar! Starši ne bi smeli hoditi v cerkev, čeprav bi radi; v prisotnosti svojih otrok ne bi smeli moliti, ne izražati scdb o najrazličnejših življenjskih, pa hkrati vsakdanjih vprašanjih, ker bi bila to že sodba, ki bi bila očitno ali skrito „okužena“ z nekim verskim prepričanjem. Smeli bi živeti kvečjemu neko brezbarvno, nejasno povprečno življenje vseh ver. kolikor bi to sploh bilo mogoče, ker si namreč prav velika verstva v najbolj važnih življenjskih vprašanjih nasprotujejo.

Govorim o življenju vere, kajti vera se prenaša v prvi vrsti z zgledom in dejanji, ne toliko z besedami. Najgloblji vtis zapusti v bližnjem, če res delamo to, kar govorimo. Kar

zberite zgodbe spreobrnjenj, pa boste videli, kaj je bilo za njih spreobrnjenja, navadno odločilno: ne toliko beseda, ampak zgled.

Poleg tega je Vaš predlog še nepotreben. Skoro bi rekel, da je Bog enakih misli kot Vi. V življenju vsakega človeka pride namreč kritična doba, ko mora svojo vero zavestno potrditi ali pa jo zavestno zavreči.

Ugovornik: Potemtakem vsaj v neki meri drži, da starši določijo otrokom njih vero?

Teolog: Da, v neki meri, v neki meri pa ne. Delno je to res in je tudi čisto naravno. Starši dajo z vzgojo svojim otrokom najboljše, kar imajo: svojo kulturo, svoj jezik, svoje običaje, svoje prepričanje itd. In starši, ki priznajo, da je njih vera največji zaklad, bi bili slabi starši, če ne bi skušali z vso ljubeznijo, obenem pa z vsem spoštovanjem pred otrokovo osebnostjo, otrokom posredovati tega zaklada. Noben dober družinski oče ne bo odločil glede svojega otroka: bomo počakali z učenjem govorjenja, počakali tudi z vzgojo njegovega značaja, itd. Ko bo odrasel, naj si sam izbere svoj jezik, svoj značaj, svoje prepričanje itd. Tak oče ne bi izpolnil svoje bistvene očetovske dolžnosti: vzgojo svojega otroka.

Povedano nekoliko drugače: Starši med drugim tudi seznanjajo svoje otroke z osebami, katere sami cenijo in spoštujejo, bodisi zaradi krvnega sorodstva ali pa zaradi kakšnih osebnih odlik. Ali se je potem čuditi, če

svoje otroke seznanijo s Kristusom in jih učijo ljubezni do Njega, ko je pa to vendar zanje oseba, ki jo najbolj ljubijo in so ji dolžni največjo hvaležnost.

In vendar po drugi strani tudi ne drži, da starši določijo vero svojih otrok. Prihajam na to, s čimer sva začela pogovor. Vera je tako osebna zadeva, stvar najintimnejše osebne odločitve, da je niti starši ne morejo narediti namesto otroka. Lahko mu to odločitev pripravijo, olajšajo, a zadnje odločitev mora storiti vsak sam. Ko otrok doraste, pride zanj trenutek ali pa celo obdobje, ko bo moral odločitev, ki so jo starši naredili zanj, odobriti ali pa zavreči. Odločiti bo moral, ali sprejme duhovno dediščino, ki so mu jo dali na pot njegovi starši. Človekovo versko prepričanje ne more sloneti samo na dejstvu, da so bili starši katoličani (ali pa kakšne druge vere). Mlad človek si mora sam priboriti svoje versko prepričanje, storiti svojo versko odločitev tako, da sprejme vero svojih staršev, ki je bila do tedaj tudi njegova, ali pa jo zavrže. Kdor je bil vzgojen v katoliški veri, zanj bo ta prehod lažji, kriza manj občutena. Brez večjih pretresov, vsaj redno bo tako, bo lahko prišel do osebne žive vere.

Ugovornik: Priznam, da se mi je marsikaj razjasnilo, čeprav mi je pa hkrati vstala cela vrsta novih vprašanj, ki jim tudi ne vem prave rešitve.

A. K.

Morris West - Pavle Rant
Ilustriral: Hotimir Gorazd

Ribičeve sandale

„Je že bil duhovnik pri njem?“

Nasmehnila se je: „To pa dvomim, žena je Judinja, on pa komunist. V temle delu mesta duhovni niso ravno v posebnih časteh.“

Znova se je Ciril zavedel, koliko mu še manjka, da bi bil res pravi dobri pastir. Vsi duhovniki namreč nosijo s seboj sveto olje za poslednje maziljenje. On ga ni imel pri sebi. Približal se je postelji in dekle se je oddaljilo. Še prej ga je opozorilo, kakor ga je že zdravnik: „Pazite se, bolezen je zelo nalezljiva.“

Ciril je z obema rokama prijel vlažno in ohlapno bolnikovo roko; sklonil se je z ustnicami k obrazu umirajočega in mu na uho začel šepetati besede kesanja. Ko je končal, je sočutno dejal: „Če me slišiš, mi stisni roko; če ne, reci Bogu s srcem, da obžaluješ vse grehe. Čaka te v vsej svoji ljubezni. Ena sama misel Nanj te bo popeljala na Njegovo stran.“ Ponovil je spet besede, in še nekajkrat; bolnikova glava se je obračala sem in tja in sapa se je spreminjala v tiho mrmranje.

Spregovorilo je dekle: „Vse je zastonj, oče. Ne sliši vas več.“

Papež Ciril je dvignil roko in mu podal odvezo. Potem je pokleknil ob postelji in goreče začel moliti za dušo nesrečnega popotnika, ki je tako sam prihajal h koncu svojega romanja.

V desetih minutah je bilo vsega konec. Ciril je še izrekel molitev ob pravkar umrlem, dekle mu je zaprlo oči in malce uredila posteljo. Potem je pogumno rekla: „Zdaj morava iti, oče, kajti ne bodo naju hoteli več gledati ob mrtvem. Ne vas ne mene.“

„Rad bi storil karkoli za družino.“

„Ti ljudje se bodo ob smrti že znašli; kar jih zmaguje, je življenje.“

Ob odhodu iz sobe je hitro sporočila žalostno novico zbranim sosedom. „Umril je. Če me boste še potrebovali, me pokličite.“ Obrnila se je na peti in odšla po stopnicah v Cirilovi družbi.

Kmalu sta bila na cesti. Dekle je brskaje po torbici privlekla končno cigareto in jo s tresočo roko prižgala. Naslonila se je na avtomobil in molče potegnila nekaj dimov vase. Potem je spregovorila: „Takele stvari me spravijo iz tira, čeprav se hočem obvladati. Ubogi ljudje, tako zapuščeni so!“

„Koncem koncev smo vsi zapuščeni,“ je Ciril mirno odvrnil. „Zakaj jim pa pravzaprav pomagati?“

„Dolga zgodba je in se mi zdaj

res ne ljubi govoriti. Domov se bom zapeljala. Do kam vas lahko potegnem?“

Ciril je že hotel odkloniti povabilo, pa se je premislil in vprašal: „Kje pa živite?“

„Blizu Palatina, zadaj za Foro.“

„Prav, hvaležen bom, ako me zapeljete do Fora. Nikdar ga nisem videl ponoči. Sicer pa, zdi se mi, da vam je potrebna družba.“

Nervozno se je premaknila, kakor bi hotela nekaj vprašati. „Pa pojdiva!“

Vozila je hitro in brezskrbno. Dospela sta do obširnega prostora, kjer se je dvigal Foro; kakor pošast je bil videti v prvih luninih žarkih. Izstopila sta in se podala k ograji. Hitro, kakor bi ga izzivala, je vprašala:

„Vi niste Italijan, kajne?“

„Ne, Rus sem.“

„In sem vas kdaj prej lahko videla, ali ne?“

„Zadnje čase so listi objavili precej mojih slik.“

„Kaj ste pa potem delali v tem starem koncu mesta?“

„Škof sem, v tem mestu namreč, pa sem mislil, da ga moram poznati.“

„Oba sva tujca,“ je dejala, „rodila sem se v Nemčiji, sem servernoameriška državljanka, bivam pa v Rimu.“

„Ste katoličanka?“

„Še sama ne vem prav dobro, kaj sem, pa zato poskušam dognati.“

„Na takle način?“ je mirno vprašal Ciril.

„Na vse mogoče načine sem že poskušala,“ se je dekle nasmejalo. Počutila se je bolje, bolj sproščena in mirna. „Oprostite mi, moje ime je Ruth Lewin.“

„Jaz sem Ciril Lakota.“

„Vem, papež iz stepe.“

„Tako mi pravijo, da.“

„Med drugim tudi tako.“ Spet ga je izzivajoče ogovorila: „So resnične vse zgodbe, ki krožijo o vašem pobegu iz zapora?“

„Da.“

„In zdaj ste spet jetnik!“

„Na svoj način, da, a bom skušal spet pobegniti.“

„Vsi smo ujetniki, vsak na svoj način.“

„Res je... in najbolj trpijo tisti, ki se tega zavedajo.“

Molčala je dolgo časa in nepremično gledala marmornate razvaline na Foru. Potem je vprašala: „In vi verujete, da nosite božje sandale?“

„Da.“

„Kaj čutite pri tem?“

„Nekaj strašnega.“

„Govori On z vami? In vi Ga slišite?“

Ciril je resno odvrnil: „Po svoje, da. Vsa zgradba Cerkve sloni na svetem pismu stare zaveze in v tem je Bog razodel Samega Sebe. Prav tako tudi v evangelijih in v izročilih, ki smo jih prejeli od apostolov. Shramba vere jih po navadi imenujemo. To je luč, ki mi sveti. Moram pa tudi priznati, da lahko odgovorim z ne:

ne slišim Ga. Zato ne preneham nikdar moliti, iščoč božje luči, moram pa tudi ravnati, kakor mi um ukazuje. Nobenih čudežev ne morem pričakovati. Tako na primer zdajle mislim, kako bi vam mogel pomagati? A nobenega odgovora, že vnaprej določenega ni na vsa mogoča vprašanja. Tavam tipaje v temi in edino upam, da me bo Gospodova roka vodila.“

„Vi ste zelo čuden človek.“

„Vsi smo čudni,“ je odvrnil papež z nasmehom. „Kako bi pa tudi ne bili, ko smo pa vsi iskre, ki švigajo iz žarečega misterija Božanstva.“

Cirila je pretreslo, ko je začul dekletov odgovor:

„Pomoči potrebujem, a ne vem kje in kako jo bom našla.“

Ciril se je obotavljal z odgovorom, nihajoč med previdnostjo in nagibi ranljivega srca. V hipu je v največjih globinah svoje duše začutil šepetajoči glas oblasti. Ali ni končno pastir? Nocoj se mu je že izmuznila ena duša iz rok. Nikakor mu ne sme uiti še druga.

„Na vaš dom me peljite,“ je dejal. „Pripravili mi boste skodelico kave, potem se boste pa spustili v pripovedovanje svojih težav. Končno me boste lahko z vašim avtomobilom potegnili do Vatikana.“

V majhnem stanovanju, ki ga je pokrivala senca Palatina, je dekle pripovedovalo o svojem življenju. Ničesar ni bilo v njenih

besedah, kar bi kazalo na histeričnost, ki se je vsi spovedniki boje v razgovorih z ženskami.

„Pred petintridesetimi leti sem se rodila v Nemčiji. Družina je bila judovska. Ko so nas začeli preganjati, smo bežali iz enega kraja v drugega, dokler nam končno ni uspelo najti pot v Španijo. Preden pa smo zaprosili za vizume, nam je nekdo sporočil, da bi postopek hitreje stekel, če bi se spreobrnili v katoliško vero. In smo se, pa smo šli.“

„Čeprav sem bila še otrok, se mi je vseeno zdelo, da sta mi nova dežela in nova vera nudili roke v objem. Kako dobro se spominjam muzike in vsega lišpa v procesijah velikega tedna v Barceloni: deklice mojih let smo nosile bele pojčolane na glavi in bele rože smo imele v laseh, iz košaric pa smo stresale liste vrtnic in rož, ko je mimo nas šel duhovnik z Najsvetejšim. Samo strah in grozo sem dotlej poznala, zdaj pa se mi je zdelo, da sem v Indiji Koromandiji.“

„Kasneje, v začetku leta 1941, so nam odobrili vstop v Združene države. Katoliške dobrodelne organizacije so se pobrigale za nas in tako so me vpisali v nek nunski zavod. Prvič v življenju sem začutila trdnost pod nogami in obenem bila tudi globoko uverjena katoličanka. Mojim staršem ni bilo nič mar moje versko čustvovanje. Tudi oni so se znašli v varnem pristanu in lotili so se življenja znova. Nekaj let

sem tako srečno preživela. A kljub vsemu se je dozdevalo, da se tako jaz kakor moj svet pogrezamo.“

„V tistem času so v Evropi umirali tisoči Judov. Vest mi je očitala, da sem svojo varnost kupila tako, da sem se odpovedala svojemu ljudstvu in njegovi veri. Tako nisem mogla več uživati sreče, ki mi jo je prineslo katoliško prepričanje, ker sem bila uverjena, da sem jo kupila s krvavim denarjem. In uprla sem se: proti pouku in proti zavodski disciplini. Tedaj mi je tudi gónilo, da so se okoli mene vrтели samo fantje, ki niso imeli nobene vere. Zdelo se mi je namreč bolj pošteno sploh v nič verovati kakor pa biti razklan v dvojni zvestobi.“

„Preteklo je malo časa in zaljubila sem se v mladega Juda. Niti pomišljala nisem in vso zadevo povedala župniku. Prosila sem ga za običajno dovoljenje mešanega zakona. Kako me je nahrulil! Začudena sem bila do dna in sram me je bilo, ko sem ga poslušala tako rohnečega! Počakala sem, da je končal, in potem brez besede zapustila zakristijo. Od takrat nisem več prestopila cerkvenega praga. Precej časa sem ga sovražila, župnika namreč, zaradi njegove slepote in polnosti predsodkov. Kasneje šele sem zvedla, da sem sovražila samo sebe.“

„V zakonu sem bila srečna. Mož ni bil opredeljen. Tudi sama

sem bila taka. A združevala nam je istost naših prednikov in živela sva v miru. Celo denar sva spravila skupaj. Mnogo prijatelj sva pridobila. Pripadala sem nekemu in po vseh pretresih sem vendar čutila oblast nad samo seboj.“

„Na vsem lepem pa in brez vsakega razloga sem postala za vse preveč občutljiva in razboljena. V brezupu sem se sprehajala po vsem stanovanju in solze so mi zalivale oči. Najmanjša stvar me je popolnoma vrgla iz tira. Mislila sem že na samomor, prepričana, da je bolje umreti, kakor pa biti možu in sami sebi stalen vir nesreče. Zahteval je, naj bi šla k psihiatru. Spočetka sem odklanjala, potem mi je pa brez ovinkov zabrusil, da bo na tak način najin zakon šel po zlu in z njim tudi jaz sama. Tako sem se vdala in začela s psihoanalizo.“

„Šla sem torej na to pot, neznanu in strašno, vedoč, da ni povratka. Dovolj je že dnevu lastna teža, a znova jo začeti živeti, je grozna preizkušnja: na vsak korak moraš oživljati spomine in napenjati domišljijo pa za vsako najmanjšo stvar poiskati simboliko. Analist, ki vas na tej poti spremlja, se preliva iz ene osebnosti v drugo: zdaj je oče, zdaj mati, pa ljubimec in mož, učitelj ... da, še neke vrste Bog postane.“

„Korak za korakom se tako bližamo tistemu odločilnemu trenut-

ku, ko se je treba sprijazniti s spopadom z vsem, kar nas je nekoč nagnalo v beg. Mnogokrat poskušamo zaiti z začrtane poti, včasih bi se radi vrnili. A že si izmislimo nove mite, s katerimi varamo same sebe in analista. Škoda je le, da te drobne laži sproti pobijajo.“

„Sredi zdravljenja je mož izgubil življenje v neki prometni nesreči. Takrat sem začutila vso neizmerno krivdo, da mu nikoli ne bom mogla vrniti sreče, ki sem mu jo zapravila. Ta udarec me je do kraja uničil. Spravili so me v posebno kliniko in znova začeli z zdravljenjem. Le počasi se je odkrivala prava narava mojnih skritih bojazni. A vedela sem, da ne bom našla ničesar v največjih globinah mojega jaza. Tako torej ne bom le sama, ampak tudi prazna, ker sem najprej ustvarila v sebi Boga po svoji podobi in jo potem ubila. Kakšen strah me je prevzel ob tej misli! A velik mir je zavladal v meni, ko sem se tako sama znašla v puščavi. Spominjam se prvega jutra potem, ko sem prebolela višek krize. Pogledala sem skozi okno na zelene vrtove, zalite v soncu, in si rekla: skozi najhujše si šla in še sedaj si tukaj. Vse bom lahko prenesla, kar koli mi bo življenje prineslo.“

„Mesec dni kasneje so me odpustili. Razprodala sem vse imetje in prišla živeti v Rim. Bila sem svobodna in lahko bi začela živeti znova. Tudi zaljubila bi se

spet. In sem celó poskušala, a v ljubezni je treba vedno dati, jaz pa nisem imela ničesar, kar bi mogla dati."

„Tako sem končno odkrila samo sebe. Če bom živela samo zase, bom vedno prazna, vedno prazna, vedno osamljena. Saj še nisem poravnala dolgov, ki sem jih imela s preteklostjo in s svojimi. In ničesar ne smem pričakovati od življenja, dokler teh računov ne poravnam."

„V Rimu je precej Judov, večinoma potomcev starih sefarditskih družin, ki so v časih inkvizicije pribežale iz Španije, pa potomcev emigrantov iz Bologne in mest v Lombardiji. Mnogi so skrajno revni, kakor ti, na primer, ki ste jih nócoj videli. Njim lahko vsaj nekaj dam. In vem, da jim moram dati. A kaj naj sama sebi dam? Kam pelje moja pot? Nimam nobenega Boga, dasi vem, da ga nujno rabim. Vi mi pravite, da nosite božje sandale ... torej, ali mi ne bi mogli pomagati?"

Odlomki iz tajnih zapiskov Velikega Duhovnika Cirila I.

Mnogo ljudi sem že videl umreti, a nocojšnje srečanje s smrtjo v enem izmed rimskih predmestij me je zalilo z zanimivimi občutki. Še mi zvenijo v ušesih besede Ruthe Lewinove: „Ti ljudje se bodo ob smrti že znašli, kar jih zmaguje, je življenje.“ Ta poraz je jasen

dokaz poloma našega dušebrižništva na zemlji.

Primer Ruthe Lewin me navdaja z večjim upanjem. Poskušal sem ji razložiti, da kriza obupa prevzema mnogo talentiranih ljudi, občutljivih oseb in plemenitega duha; da pa je to tudi poseg Previdnosti, ki jim tako hoče dopovedati, naj se sprijaznijo s svojo naravo, z vsemi omejitvami in slabostmi.

Mislim, da je v Ruthi skrit posebej izbran duh, in sicer duh tistih, ki v svoji vsakdanji borbi z življenjem morajo priznati, da se v resnici bore z Bogom; tako nekako kakor Jakob, ki se je boril z angelom, pa šepajoč opustil boj. Svetoval sem ji, naj potrpi sama s seboj in z Bogom, ki ukrepa na svoj način in v tajnem času usode. Priporočal sem ji, naj vztraja v svojih dobrih delih, da jih naj pa nikar ne tolmači kot vračanje dolga. Nihče med nami ne bi mogel povrniti vseh dolgov brez žrtve, kakor jo je Kristus doprinesel na križu. Poskušal sem jo tudi prepričati, da ne smemo odklanjati lepote življenja, kajti tako odklanjamo Njega, ki nam je usodil dar smeha hkrati z darom joka.

Prosil sem jo, naj mi piše in pride obiskat, kadar utegne. Ne morem vzeti na svojo vest, da bi me moja sedanja služba odtegnila osebnemu stiku z ljudstvom. Takrat ko sem bil najbliže izgubi vere, sem ležal osamljen v kletni

ječi. Ko so me spet poslali v barake in sem znova začul človeške glasove jeze, objestnosti in kletvin, je vendarle zame to bilo nov znak odrešenja. Sprašujem se, ako se na tak način ne ponavlja dnevno ustvarjanje: božji duh veje nad temnimi vodami človeških duš in jih napolnjuje z življenjem, čigar moč in pestrost komajda moremo zaznati.

V.

Šest tednov je že bilo po kronanju, ko se je Jurij Faber odločil in dogovoril za kosilo s Campeggiom. Bržkone bi še nekaj časa odlašal, ako ga Chiarine solze in rotnje ne bi tako silile. Faber je že dovolj dolgo živel v Rimu in zato prav dobro vedel, da nobene stvari zastoj ne prinesejo na krožniku. Campeggio je bil sicer vsega spoštovanja vreden kolega, še daleč pa ne prijatelj; tako ni imel nobenega posebnega razloga, da bi se iz ljubezni do bližnjega zavzel za vso zadevo. Posredi je prav gotovo bila kaka intriga, morda kupčija. Kdor pa z Rimljani skupaj sede k mizi, naj se oboroži z veliko žlico.

Pomlad se je prelivala v polje. Azaleje so bohotno svetele ob vseh dohodih na Piazza Spagna in prodajalci rož so na debelo služili z ranalskimi vrtnicami. Turisti so posedali in si hladili zatekle noge pri mizah Salona angleškega čaja, medtem pa se je bučna in živčna proce-

sija avtomobilov vrtela okrog Berninijeve marmornate ladje.

Za večjo korajžo si je Faber kupil rdeč nagelj in ga vtaknil v gumbnico, preden bi se morala s Campeggiom sniti v majhni in tihi restavraciji, precej oddaljeni od običajnih krajev, kamor so zahajali časnikarji in politiki.

Pol ure ga je Campeggio zabaval s pripovedovanjem čenč o dnevnikih dogodkih v Vatikanu; pripovedoval mu je, kako se vznemirja klerikalni golobnjak, novi papež pa si utrjuje položaj. Potem je dejal:

„Gotovo vam bo všeč, če veste, da je Njegova Svetost blagohotno vzel na znanje članke, ki ste jih poslali v inozemstvo. Želi poglobiti osebne stike s tiskom. Govori se že o izvedbi rednih kosil z najstarejšimi dopisniki in vaše ime je na vrhu liste, kakor se spodobi.“

„V čast si to štejem,“ je suho odvrnil Faber.

Bo še

MOLITVENI NAMEN

Splošni: da bi duhovniki in laiki sodelovali pri utrjevanju edinosti znotraj Cerkve.

Misijonski: za katoliško Cerkev na Filipinih.

SUETOVNE NOVICE

Papeško odlikovanje argentinski materi

Sv. oče je po apostolskem nunciju podelil odlikovanje „Pro Ecclesia et Pontifice“ materi rektorja katoliške univerze v Buenos Airesu msgr. Derisija. Gospa Angela Lomanto de Derisi živi v mestu Pergamino pri Buenos Airesu, kjer je dočakala že nad sto let starosti in je spoštovana zaradi lepega zglada krščanskega življenja.

Novi odbor škofov

Za argentinsko škofovsko konferenco so škofje na rednem zborovanju izvolili naslednji odbor: predsednik msgr. Tortolo (Paraná), I. podpredsednik msgr. Primatesta (Córdoba), II. podpredsednik msgr. Plaza (La Plata). Pododborom predsedujejo: za izseljence msgr. Carreras (San Justo), za javne odnose msgr. Aramburu (Buenos Aires), za katehizacijo msgr. Raspanti (Morón), za

pastorale msgr. Menéndez (San Martín).

Za ali proti?

Münchensko sodišče je sporočilo, da je zaslišalo 160 nekdanjih nemških vojakov v zadevi škofa Defregger, katerega so nekateri dolžili, da je kriv smrti 17 prebivalcev italijanske vasi Filetto, ki so jih Nemci pobili med vojno.

Škofovski svet

V pripravljalnem odboru prihodnje škofovske sinode v Rimu, ki ga vodi stalni tajnik poljski škof msgr. Ladislav Rubin, je pet Evropejcev, trije Afrikanci, dva Azijca, dva Južnoamerikanca, en Severnoamerikanec, en Avstralec in en Orientalec.

Škofje za jetnike

112 brazilskih škofov je bilo zbranih na letošnjem rednem zasedanju. V dnevni red so vključili tudi obsodbo fizičnega in moralnega mučenja političnih jetnikov s strani države.

Združenje z Armenci

Sv. oče in voditelj armenske Cerkve v Sovjetski zvezi, Vazgen I. sta ob srečanju v Rimu ponovno skupaj molila za edinost med obema Cerkvama, ki sta se ločili pred 15 stoletji.

Teden dobrote v Parizu

Na 22. tednu katoliških izobražencev v Parizu so šest večerov razpravljali o dobroti. Trije dnevi so bili posvečeni oblikam, v katerih se javlja dobrota človeka.

Skupaj z nekrstjani

V Beirutu (Libanon) se je zbralo štirideset krščanskih, mohamedanskih, budističnih in hindujskih teologov. Razpravljali so o možnosti dialoga med njimi in o prihodnjem sodelovanju teh štirih veroizpovedi. Srečanje, ki je trajalo deset dni, je organiziral Svetovni svet Cerkva. Udeležil se ga je tudi p. Vicenzo Miano iz papeškega tajništva za nekrstjane.

Nell' Breuning, 80-letnik

Zahodnonemška vlada je počastila svetovno znanega sociologa in frankfurtskega profesorja Oswalda von Nell' Breuninga DJ ob praznovanju 80-letnice rojstva.

Preganjanje v Rodeziji

Predsednik škofovskih konferenc v Rodeziji (Južna Afrika), škof Alois Haene von Gwele, je obtožil vlado Jana Smitha, da izvaja nekrščansko rasistično politiko. Pri tem uporablja metode, ki sta se jih posluževala Hitler in Mussolini.

Poljska mladina prosi za svetnico

Med poljsko mladino so organizirali veliko molitveno akcijo za razglasitev poljske kraljice Jadvige za svetnico. Jadviga je umrla v sluhu svetosti leta 1399, stara komaj 25 let in se je odlikovala po dobrodelnosti. Kot žena litvanskega kneza Jagela je mnogo pripomogla k pokristjanjenju Litve.

Tiskovni kongres

Deveti kongres Mednarodne zveze katoliškega tiska bo od 15. do 18. julija 1971 v Luksemburgu. Glavna misel kongresa bo vprašanje javnega mnenja o Cerkvi. Organizirali ga bodo katoliški listi Beneluksa (Belgija, Nizozemska in Luksemburg).

Čudeži v Lurdu

Pod naslovom „Ali se v Lurdu še godijo čudeži?“ je pariška založba Lethielleux izdala knjižico, v kateri pojasnjuje dr. Olivieri, predsednik lurškega zdravniškega urada, 18 primerov ozdravlencev pri lurški votlini. Od leta 1946 so vzeli zdravniki v pretres 909 ozdravljenj. Od teh so priznali le 22 za res prave čudeže.

Vrnjeni samostan

Švicarske oblasti so se odločile izročiti samostan v Mariasteinu spet benediktincem, katerim so ga odvezle s kantonalnim odlokom l. 1874.

Skupna razlaga

Katoliška založba Editions du Seuil je izdala knjigo „Za razumevanje Bultmanna“ (Pariz). V njej sodeluje pet avtorjev, dva protestanta in trije katoličani, poleg drugih Karl Barth.

Nova češka pesmarica

V enomilijonski nakladi je letos izšla v Pragi (Češka) nova cerkvena pesmarica. Poleg 223 starejših cerkvenih pesmi vsebuje tudi 20 novih pesmi in 23 antifonalnih spevov za novo bogoslužje.

Poizkusi

25 avstrijskih katoliških strokovnjakov — predvsem v teologiji — je bilo na 12-dnevnem potovanju v Rusiji. Obiskali so Wilno v Litvi, Rigo na Letonskem, Tallin na Estonskem, Leningrad in Moskvo ter Kijev v Ukrajini. Razgovarjali so se s katoliškimi, protestantskimi in pravoslavnimi voditelji, pa tudi s sovjetsko komisijo za verske zadeve.

Madžarsko sveto pismo

Tako kot je pred časom izšlo za Slovence „Kratko sveto pismo s slikami“, tako je sedaj izšlo v isti obliki v madžarščini. Ta izdaja je bila v Sloveniji posebej na razpolago madžarski narodni manjšini v Prekmurju.

Smrtna kazen za splav

Afriški list „La Croix“, ki izhaja v Dahomeju, poroča, da bodo oblasti odslej vsak splav, ki ga kdo namenoma povzroči, da ne bi bil spočeti otrok rojen, kaznovan s smrtjo ubijalca.

Tisoč župnij praznih

Sveti zbor pravoslavne Cerkve je opozoril pravoslavne vernike v Grčiji na resno pomanjkanje duhovnikov. En tisoč župnij je brez duhovnikov.

Za mornarje

Katoliški „Apostolatus maris“ (uradna katoliška ustanova za dušnopastirstvo med mornarji) in „The Missions to Seamen“ (vzporedna anglikanska družba) sta imenovali prva dva so-predsednika nove Mednarodne krščanske mornarske družbe (ICMA). Ta dušnopastirska ustanova povezuje delo 52 krščanskih organizacij, ki oskrbujejo 400 mornariških središč v pristaniških mestih 66 držav na vseh celinah. Ta središča nudijo mornarjem možnost za versko, kulturno, športno in zdravo socialno življenje.

Rekord v poklicih

Župnija v Kofu, v japonski provinci Yamanashi, je verjetno na prvem mestu glede duhovnih poklicev z ozirom na število katoličanov. Trenutno je župnija, ki ima le 925 vernikov, dala Cerkvi pet duhovnikov, dva redovna brata in 40 redovnic.

Španija: nekaj podatkov

V času verskega preganjanja v Španiji — od leta 1936 do 1939 — so komunisti umorili 4.184 svečnik duhovnikov, 2.365 redovnikov in 233 redovnic ter na tisoče in tisoče laikov.

Slovaška

Slovaška komunistična partija je spet močno omejila svobodo, ki jo je Cerkev vsaj malo uživala po letu 1968.

Dan molitve na Poljskem

3. maj 1970 so razglasili po vsej Poljski za „narodni dan molitve za duhovnike v edinstvu s papežem“.

novice iz SLOVENIJE

CERKEV Z ZAVEZANIMI USTI

V Sloveniji so katoličani zapostavljeni. Naj se še toliko govori o enakopravnosti Slovencev v matični deželi, gornje trditve ni mogoče ovreči.

V verskem štrinajstdnevniku Družina piše Pavel Vostner iz Maribora:

„Vprašujem se, zakaj obstoji ustavni zakon, po katerem imajo vsi državljani enake pravice, ne glede na narodnost, raso in vero, če izvršujejo državljanske dolžnosti. Zakaj mi, ki smo zvesti državljani in smo se borili, prestajali mučenje, stradanje in ponižanje po zaporih ter internacijah, ne uživamo istih pravic kakor ostali državljani? Zakaj plačujemo svoj prispevek, ki ni majhen, za RTV? Vprašujemo se, kakšna je ta zakonitost... Češka, Poljska, DR Nemčija, Madžarska so tudi socialistične države, pa imajo verske oddaje. Mi smo pa zanje prikrajšani.. Uprava RTV mora raču-

nati s tem, koliko je padlo krščansko mislečih mož in fantov, žena in deklet v bojih, zaporih in internacijah. Računati mora tudi na žrtve duhovnikov v Sloveniji, posebno na duhovnike na štajerskem. Koliko so oni pretrpeli mučenja, preseljevanj in ponižanj...“ (Družina, Ljubljana, 22. februarja 1970, str. 15.)

Zapostavljanje katoličanov pri RTV pride še bolj do izraza, če primerjamo število katoličanov s številom članov raznih drugih skupin ljudi. Tako primerjavo je napisal za Družino Franc Cerar iz Maribora:

„Že dolgo se ne morem otresti misli, da imajo ljudje pri RTV neki določen kompleks. To takrat, ko gre za oddaje, ki naj bi bile namenjene tistim državljanom, ki so verni.

Teorija in praksa, revija za družbena vprašanja, je lani v svoji 4. številki na str. 566 in naslednjih prinesla podatke, po katerih je bilo leta 1968 v Sloveniji 67,8 odstotkov religioznih ljudi.

Katera skupina Slovencev lahko

zase trdi in dokaže, da jih je toliko?

Ali je npr. v Sloveniji toliko ljudi, ki se zanimajo za nogomet? RTV jim tedensko posveti po več ur.

Ali je tolik odstotek otrok? Imajo svoje oddaje.

Ali je toliko kmetovavcev? Imajo svoje ure.

Ali je toliko tujih turistov? Zanje najde RTV čas in prijazno besedo.

Ali se toliko Slovencev bavi s kuhanjem? Imajo svoj program.

Ali se jih toliko zanima za lepo materinščino (ko bi se vsaj!)? Zanje je časa in prostora.

Ali je toliko čebelarjev, gasivcev, šahistov, planincev...?

Sicer pa, kaj bi našteval! Spored je vsakomur na razpolago. Vsi pridejo na vrsto, pa če jih je še tako malo. In to je prav. RTV je zato tu in zato tudi plačana, da služi ljudem. Oddaje razporeja pošteno in vsakdo pride na svoj račun. Če je kdo zapostavljen, se mu vljudno opravičuje.

Ko pa naj bi prišlo na vrsto 67,8 odstotkov religioznih Slovencev, se nenadoma pojavi zgoraj imenovani kompleks. RTV jih ne vidi, ne sliši, ne upošteva, ne prizna. Zanje religiozni Slovenci ne obstojijo. Zanje nima ne časa ne prostora. Zanje nima niti programa niti se ne opraviči, zakaj ga nima. Zanje je

slepa, gluha in — nema." (Družina, Ljubljana, 8. februarja, str. 15.)

Zakaj je tako?

Odgovor je jasen: zato, ker o vsem tem, kaj sme biti v Sloveniji in kaj ne, odloča še vedno 5 odstotkov komunistov proti 95 odstotkom ostalih ljudi. Kaj komunisti sodijo o Cerkvi in veri, o tem si pa nihče ne dela ustvar.

Naša luč, 4. 1970

Praznik cerkvene glasbe

V nedeljo, 10. maja, so se slovenski cerkveni zbori že tretjič sešli v Cerkljah na Gorenjskem.

Sodelovali so: domačini iz Cerkelj — moški zbor; dekliški zbor iz župnije sv. Pavel pri Preboldu; mladinski mešani zbor iz Kranja; zbori župnije sv. Trojice na Blokah; iz Vranskega; iz župnije sv. Petra in Pavla v Ptuj; iz Hoč pri Mariboru; iz Žirov ter APZ sv. Cecilije in zbor župnije Sv. Jakob iz Ljubljane.

Na prvih dveh festivalih je sodelovalo po sedem zborov, na tretjega jih je prišlo 11. Zadnji je prekašal prva dva v prav vseh pogledih. Opaziti je bilo poleg številčnega tudi kakovostni napredek zborov. Posebno pa je razveseljivo veliko število mladih pevcev.

Katoliški škofje na zasedanju v Zagrebu

Konferenca katoliških škofov Jugoslavije se je pod vodstvom prve-

ga podpredsednika dr. Jožefa Pogačnika sestala v Zagrebu od 7. do 10. aprila. 25 nadškofov in škofov je obravnavalo praktična dušnopastirska vprašanja. Predsedujoči je poročal o delu škofovskih konferenc, se občutno razširjajo z vse bolj živim zvezami z apostolskim sedežem in nacionalnimi škofovskimi konferencami. Vse to v duhu škofovske sinode iz preteklega leta.

Nov odbor škofovske konference v Jugoslaviji

Letos poteče triletni mandat poslovnemu odboru škofovske konference. Zato so škofje izbrali novega. Podpredsednika sta, kakor doslej nadškofa Pogačnik in Franič, člani pa so: nadškof Bukatko in Čekada ter škof Kuharić. Predsednika bodo izbrali po imenovanju novega zagrebškega nadškofa.

Pomnjljiv Baragov spomenik

V Ameriki so ustanovili poseben sklad škofa Baraga, ki ima za prvo nalogo postaviti spomenik škofu Baragu, pozneje pa iz svojih sredstev podpirati misijonsko delo med Indijanci. O pobudi za Baragov spomenik so z naklonjenostjo govorili tudi v amerškem senatu.

Slovenec — prvi stalni diakon

Dne 7. maja je v Rimu prejel posvečenje za stalnega diakona jezuitski brat Drago Podgornik iz Vrtočina pod Čavnom na Primorskem. Rojen je bil leta 1927.

Salezijanska provinca na Hrvaškem

Slovenski in hrvaški salezijanci so imeli doslej skupno provinco. Dne 6. aprila letos pa je vrhovni predstojnik salezijanske družbe don Alojzij Ricceri ustanovil za hrvaško jezikovno področje lastno provinco, inšpektorat sv. Janeza Bosca s sedežem v Zagrebu. Ostali del prejšnjega inšpektorata se bo še nadalje imenoval inšpektorat sv. Cirila in Metoda in bo imel sedež v Ljubljani. Obsega vse slovensko jezikovno področje in diasporo na jugu države.

Gorica

V nedeljo, 19. aprila, je gostoval v Gorici ansambel „Consortium musicum“ iz Ljubljane. V cerkvi sv. Ignacija je izvajal Haendlov oratorij Mesija. Dirigiral je dr. Mirko Cuderman. Številno občinstvo je bilo navdušeno nad izvedbo Haendlove umetnine.

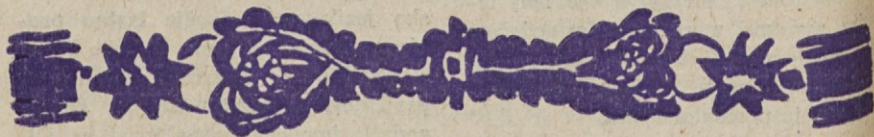
Trst

Pevski zbor „Jacobus Gallus“ iz Trsta je proslavil 25-letnico svojega delovanja s koncertom v kulturnem domu v soboto, 18. aprila. Spored v dveh delih je obsegal 14 pesmi raznih avtorjev. Zbor vodi skladatelj Ubald Vravec.

Celovski škof vabi k sodelovanju

Celovski škof dr. Josef Koestner se je s posebnim pismom obrnil na vse verne in neverne Korošce in Korošice v zadevi katoliške Cerkve na Koroškem.

MED NAMI V ARGENTINI

Romanje v Luján

10. maja je bilo vsakoletno slovensko romanje v Luján k Brezjanski in Lujanski Mariji. Tu se zbere največ rojakov, tistih ki so prišli po prvi svetovni vojni v Argentino in tistih, ki so prišli po drugi svetovni vojni. Letos smo se posebej spominjali 25-letnice množičnega prisilnega begunstva iz domovine zaradi komunistične revolucije. Od zgodaj zjutraj je spovedovalo več slovenskih duhovnikov. Pred deseto mašo je romarje pozdravil lujanski g. župnik. Sv. mašo je sodaroval g. msgr. A. Orehar z gg. M. Borštnarjem in A. Zarnikom. V govoru je bila glavna misel prošnja na vse rojake: Ostanimo povezani! Skoraj vsi romarji, bilo jih je nad 2.500, so prejeli sv. obhajilo. — Popoldanski slavnostni govornik je bil g. prelat Franc Nvák. V pridigi je poudaril zahvalo Mariji za njeno varstvo, spoštovanje Cerkve, potrebo po edinosti in ponižni molitvi za vdano spoznanje in vdanost v božje sklepe. Po govoru se je po trgu pred baziliko razvila veličastna procesija. Romanje smo

zaključili s petimi litanijami in blagoslovom z Najsvetejšim v cerkvi. Z močnejšim optimizmom in vero smo se vračali domov.

G. Jože Guštin — srebrnomašnik

19. maja je g. Jože Guštin obhajal srebrno mašo v cerkvi Srca Jezusovega v Buenos Airesu. Ob navzočnosti kardinala Caggiana je s srebrnomašnikom somaševalo 12 argentinskih in 8 slovenskih duhovnikov. Pridigal je buenosaireški pomožni škof msgr. Segura. Navzočih je bilo veliko zastopnikov vseh tistih argentinskih in slovenskih krogov, med katerimi g. Guštin deluje, in veliko rojakov. Po sv. maši so g. jubilarnta pozdravili zastopniki domačinov (posebej v imenu Marijine legije) in rojakov. — G. Guštin je bil rojen v Št. Jerneju 17. aprila 1919. Gimnazijo je študiral v Novem mestu, bogoslovje pa v Ljubljani. V duhovniška ga je posvetil nadškof Šarič na Krki na Koroškem 19. maja 1946. Kaplanoval je najprej v Šmihelu pri Pliberku, nato v škofiji Temuco v Čilu. V Argentino je prišel leta 1953.

Kmalu ga je imenoval kardinal Coppello za svojega kaplana. Po njegovem odhodu v Rim pa je kaplan kardinala Caggiana. Poleg delokroga na škofiji je še kurat pri policiji, asistent pri argentinski Marijini legiji, kaplan v kadetski šoli in v inštitutu San Miguel. Udeležuje se slovenskega življenja in je že več let slovenski dušni pastir med rojaki v Bera-zateguiju. G. jubilarntu želimo mnogo blagoslova pri mnogovrstnem delu in sreče v izvrševanju duhovniškega poslanstva.

Dva srebrnomašnika

Poleg g. Guština obhajata letos svoj srebrnomašniški duhovniški jubilej še gg. Andrej Pogačar in Franc Levstik. G. Pogačar je nekaj let vodil semeniški pevski zbor in poučeval koralno petje, sedaj pa deluje v škofiji Temuoo v Čilu. G. Levstik je nekaj časa preje deloval v dušnem pastirstvu med domačini v San Luisu, sedaj pa kot profesor poučuje filozofijo v Córdoba. Obema gg. jubilarntoma želimo obilo blagoslova in uspeha v dušnopastirskem delu.

Blagoslovitev temeljnega kamna

24. maja je bila na zemljišču zavetišča škofa dr. Gregorija Rožmana slovesna blagoslovitev temeljnega kamna in postavitve spominskega križa v spomin 25-letnice zdomstva. Sv. mašo je na prostem daroval g. Jože Guštin in nato blagoslovil temeljni kamen in spominski križ, katterega je izdelal g. Jože Žerovnik. Botra sta bila ga. Ivana Žužek, ki jo

je zastopala ga. Pavlina Dobovšek, in g. Jože Musar. Po cerkveni slovesnosti so govorili zastopniki slovenskih domov in organizacij. Slavnostni govornik je bil g. Marijan Schiffrer, za Zedinjeno Slovenijo je govoril njen predsednik g. Božo Stariha.

Carapachay:

10-letnica in blagoslovitev

3. maja je delavna slovenska skupina v Carapachayu slavila deseto obletnico ustanovitve doma, ki je

Skupina narodnih noš pri križu na dan blagoslovitve temeljnega kamna zavetišča „škofa dr. Gregorija Rožmana“ v nedeljo, 24. maja 1970.

bila združena z blagoslovitvijo prostorov sedaj, ko je dom dokončno urejen. Celodnevno slavnost je začel predsednik doma g. Alojzij Sedej s sprejemom botrov in gostov pri vходу v dom. Botra sta bila najstarejša člana doma g. Jože Jonke in ga, Jožefa Korošec. Nato je msgr. A. Orehar daroval na prostem sv. mašo, med katero je v govoru čestital carapachajskim rojakom k doseženim uspehom, jih vzpodbujal k delu v bodočnosti in poudaril važnost vzgoje mladine ter naloge, ki jih ima vsak slovenski dom v verskem, narodnem, kulturnem in ostalem življenju okraja in skupnosti. Po sv. maši je odborov tajnik g. Edi Škulj pozdravil goste, nakar so zastopniki domov in organizacij izrazili svoje čestitke ob blagoslovitvi. Popoldne je kulturni referent g. Aleksander Pirc povabil rojake h kulturni prireditvi na prirejenem športnem igrišču in vodil potek akademije. Po nagovoru g. predsednika Sedeja je za to priložnost sestavljen moški pevski zbor nastopil pod vodstvom g. Vinca Klemenčiča. Slavnostni govornik je bil g. Miloš Stare, ki se je v močnih izvajanjih predvsem pomudil ob 25-letnici slovenske tragedije pod komunizmom.

študijski dan in občni zbor

1. maja so imeli slovenski akademiki letni študijski dan združen z občnim zborom. Sv. mašo je daroval g. dr. Franc Gnidovec. Po maši je v zavodski dvorani predsednik SKAD-a pozdravil predavatelja g. lie. Andreja Žužka, predstavnika

SKAS-a g. Milana Magistra in navzoče člane. Nato je g. A. Žužek predaval o temi „Mladina in njene organizacije“, kjer je nakazal prihod emigracije, pogled mladine na novi svet in njeno teženje po organizaciji. — Pri volitvah je bil izvoljen naslednji odbor za novo delovno dobo: predsednik Jože Dobovšek, tajnica Simonka Rajer, blagajničarka Marjeta Rožanec, odborniki Marija Fink, Andrej Mele in Andrej Fink.

„Rožni venec“ v Slovenski vasi

V začetku maja sta odseka Fantovske in Dekliške organizacije v Lanusu priredila dramo Florence L. Barclayeve „Rožni venec“ v režiji Cirila in Maksa Jana. Sceno je pripravil g. Reven. Nastopali so sami mladi igralci, kar daje uprizoritvi posebno vrednost.

Procesija sv. Rešnjega Telesa

V nedeljo, 31. maja, je bila v Don Boscovem zavodu v Ramos Mejiji tradicionalna procesija na čast presvetemu Rešnemu Telesu.

Ob 10 dopoldne je bila sv. maša. Somaševali so: msgr. Anton Orehar in gg. Ciril Zajec, SDB, Matija Lamovšek, dr. Alojzij Stare in Jože Škrbec. V pridigi je g. direktor poudaril važnost evharistije za občestveno življenje.

Evangelije so med procesijo peli gg. Jurij Rode, Matija Lamovšek, Gregor Mali in Ciril Zajec, SDB.

Pel je, kot navadno, pevski zbor „Gallus“ pod vodstvom g. Tineta Selana.

slovinci po svetu

Nova maša v Rimu

V nedeljo, 26. aprila, je bila v prostorih, kjer se redno zbirajo Slovenci k službi božji, slovesnost nove maše. Slovenski novomašnik g. Alojzij Krotec SDJ, je opravil novo mašo v vzhodnem ukrajinskem obredu. Pri maši je pel ukrajinski deški zbor, ki ga že več let vodi g. novomašnik sam.

Kanada

V nedeljo, 3. maja, je prejel v semenišču Sv. Bazilija v Torontu med skupino 13 kandidatov diakonata slovenski rojak Martin Dimnik. Red diakonata mu je podelil kardinal Flahiff iz Winnipega, je namreč sam iz reda bazilijancev. Martin je iz Lethbridgha, Alta, kjer živi njegova mati in več njegovih sorodnikov. Njegov oče mu je bil ubit v septembru 1943.

Nizozemska

Slovence na Nizozemskem je na prvo nedeljo v aprilu obiskal dr. V. Grmič, pomožni mariborski škof. Srečanje je bilo v šoli na Afenauerlaan v Nieww Einde, kjer je škof maševal in pridigoval. Po maši je bila kratka kulturna prireditev v čast škofu.

Francija

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v kapeli sv. Vincencija Pavelskega, 95 rue de Sévres v Parizu.

Nemčija

Letos so imeli v Ravensburgu in v Pfullingenu skioptično predavanje o Slovencih v Argentini. „Naša luč“ je ob tem takole zapisala: „Nad 200 krasnih barvastih slik, katere nam je posodil gospod Vinko Zaletel iz Koroške, nam je prikazalo pokazalo potovanje v Južno Ameriko ter pestro življenje Slovencev v Buenos Airesu. Na njihovo kulturno delo smo lahko ponosni vsi Slovenci, saj oni nas predstavljajo v vsej Južni Ameriki. Že več kot dvajset let živijo 12.000 km daleč od Slovenije, pa v svojem idealizmu za slovensko stvar še niso prav nič popustili. Čestitamo jim!“

Kanada

Katoliški dan na Slovenskem letovišču bo v nedeljo, 5. julija. Spored: ob 11.30 slovesna slovenska služba božja s pridigo. Ob 2 popoldne pa enourna prireditev naše mladine.

Avstralija

(Največ naših rojakov je naseljenih v vzhodnem delu Avstralije okoli mest Sydney in Melbourne. Vendar jih je nekaj zašlo tudi na avstralski zahod. V letošnjem postnem času in za veliko noč je med temi misijonaril dr. Ivan Mikula, ko-roški rojak.

1

Strah Gospodov je začetek spoznanja, modrost in pouk neumni zaničujejo.

2

Poslušaj, moj sin, svojega očeta pouk in ne zametuj nauka svoje matere.

3

Moj sin, ako te zavajajo grešniki, se jim ne vdaj! Na svojo lastno kri preže, sami sebi nastavljajo mreže.

4

Dobrota in zvestoba naj te ne zapustita, zapiši ju na tablo svojega srca! In našel boš milost in dobro razumevanje pri Bogu in pri ljudeh.

5

Zaupaj v Gospoda z vsem svojim srcem in na svojo razumnost se ne zanašaj! Na vseh svojih potih misli nanj in on bo ravnal tvoje steze!

6

Ne imej samega sebe za modrega, boj se Gospoda in varuj se hudega! To bo zdravilo za tvoje telo in krepčilo za tvoje kosti.

7

Časti Gospoda s svojim premoženjem in s prvinami vseh svojih pridelkov! In tvoje žitnice se bodo polnile z obilnostjo in mošt bo prekipeval iz tvojih kadi.

8

Ne zametuj, moj sin, Gospodovega pouka, in njegovo karanje naj ti ne mrzi! Zakaj kogar Gospod ljubi, tega tepe in ga ima rad kakor oče sina.

9

Blagor človeku, ki najde modrost, in možu, ki dobi razumnost! Zakaj nje pridobitev je boljša ko pridobitev srebra, in njen sad boljši kot zlato.

10

Varljiva je ljubkost in minljiva je lepota; žena, ki se boji Gospoda, ta je hvale vredna.

Sveto pismo uči

**STARAI
MODROST
'JE SODOBNA**

„Duhovno življenje“

je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (msgr. Anton Orehar); urejuje uredniški odbor.

Editor responsable: msgr. Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

Registro de la Propiedad Intelectual No. 843.966.

Tiska Vilko s. r. l., Estados Unidos 425, Bs. Aires, Argentina

Poverjeniki:

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019 Glass Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.

Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA.

KANADA: Ivan Marn, 131, Treeview Drive, Toronto 14, Ontario, Canada.

TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

ITALIJA: Zora Piščanec, Riva Piazzutta 18, Gorizia, Italia.

AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

Naročnina:

Celotna naročnina v Argentini in obmejnih državah znaša pesov ley 18.188 27.—; v ZDA in Kanadi 7 dolarjev; v Avstriji 125 šillingov; v Italiji 2.800 lir; drugje protivrednost dolarja.

Denarna nakazila na naslov:

Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Bs. Aires, Argentina

NASLOVNA STRAN „Duhovnega življenja“ in „Božjih stezic“: Hotimir Gorazd

DUHOVNO ŽIVLJENJE